

Ο ΜΙΚΡΟΣ

6

ZOPPO

Η ΣΕΝΙΟΡΑ ΜΕ
ΤΑ ΜΑΥΡΑ

2
APX

Η ΣΕΝΙΟΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Ἡ μυστηριώδης σενιόρα

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ είναι ἀπώψε ξάστερος. Τὸ γειμάτο φεγγάρι σικορπάει· χωρίς στιγμουνιά τὸ ἀσήμι του, σ' ὅλη τὴν Ἀλτα Καλιφόρνια.

Μερικὰ μίλια ἔξω ἀπὸ τὴ Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζελες, πάνω στὸν καρόδρομο, σέρνονται ἀργὰ τρεῖς ἄμαξες. Εἶναι ἀδειανές· ἀλλὰ τὶς σέρνουν γέρικα βόδια. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄμαξιάδες τοὺς, ἔχουν κι' οἱ τρεῖς ἀποκοιμηθῆ σχεδόν. Μὲ τὰ κεφάλια γερμένα στὸ πλάι κι' ἀκουμπισμένα στοὺς ὤμους, ἔχουν ἀφήσει τὰ ζωντανὰ νὰ βρίσκουν μόνονα τοὺς τὸν δρόμο γιὰ τὸ πουέμπλο. Κι' ἐπειδὴ ἔχουν κίανει πάρα πολλές φορές τὸ ἴδιο δρομολόγιο, δὲν δυσκολεύονται καθόλου.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται γοργὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων ποὺ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τοὺς.

Οἱ ἀργοπαρημένοι ταξιδιώτες ἀναισηκῶνουν τὰ κεφάλια καὶ τότε... γουρλώνουν μὲ τρόμο τὰ μάτια τοὺς.

Καμμιά δεκαριά μαισκοφόροι καθαλλάρηδες τοὺς ἔχουν περικυκλώσει, μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Στὰ χέρια τοὺς κρατοῦν πιστόλια.

— Ἄλτος! φωνάζει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς. Δόστε μου ὅ,τι

χρήματα έχετε και γρήγορα, αν θέλετε να ζήσετε!

Ένας απ' τους τρεις άντρες που οδηγούν τις άμαξες, κάνει να ξεκρεμάσει μια καρδιάμπινα που βρίσκεται πλάι του. Μάς ένας μαισκοφόρος που στέκει κοντά πάνω στ' άλογο του, του δίνει μια δυνατή σπρωξι:ά και τον πετάει κάτω απ' τ' άμάξι, από την άλλη μεριά.

— Γρήγορα τὰ χρήματά σας!, λέει πάλι με ψυχρή και διαπεραστική φωνή.

— Χρήματα! Που να τὰ βρούμε τὰ χρήματα; Έμάς βρήκατε να ληστεύετε, σενόρ; κλαψουρίζει ο δεύτερος άμαξιάς. Έμείς είμαστε φτωχοί άνθρωποι, που δεν έχουμε καθόλου λεφτά!

— Έμάς όχι μόνο δεν μάς ληστεύουν, αλλά και οι ληστες άκόμα μάς λυπώνται πολλές φορές στη δυστυχία μας και μάς βοηθούν! Λόγιου χάριν, σενόρ, ο σενόρ Ζορρό μάς έχει στείλει ένα σωρό φορές λεφτά!, λέει ο τρίτος.

Δεν έχει προλάβει να τελώση τὰ λόγια του και ο κλισιός πών ληστών άνοιγει γύρω τους. Μέσα στο πλούσιο φεγγαρόφωτο, φανερώνεται ένας καινούργιος καθαλλάρης. Απ' τὰ ρούχα που φοράει όμως, από τη σιλουέττα και από τὰ πλούσια μαλλιά που πέφτουν σὰ καταρράκτες στους ώμους, πίσω απ' τὸ πλατύγυρο καιπέλλο, γίνεται φανερό πὼς ο καθαλλάρης αυτός... είναι γυναίκα!

* * *

Η μυστηριώδης αυτή γυ-

ναίκα φοράει όλόμαυρα ρούχα άμιαζόνας και μαύρο μανδύα ριγμένον πίσω απ' τους ώμους της. Μια κομψή, όλόμαυρη επίσης μάσκα, κρύβει τὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της όμως πετούν σπίθες, πίσω από τις τρύπες τῆς μάσκας αὐτῆς.

— Ο σενόρ Ζορρό, ε; λέει ειρωνικά. Καταλάβετε, κύριοι; Μας άναφέρει γι:ά τον Ζορρό, επειδή υποτίθεται πὼς ο τύπος αὐτός τιμωρεί όσους ληστεύουν σιτην περιοχή του! Θέλει δηλαδή να μάς φοβίσει!

Ένας απ' τους μαισκοφόρους τραβιάει στη στιγμή τὸ πιστόλι του και τὸ στρέφει καταπάνω στον τριμικρατημένο άμαξιά, που βγάζει έναν επιθανάτιο βόγγο, προκαταβολικώς.

— Να του τινάξω τὰ μυαλά, σενόρα; ρωτάει ο ληστής.

— Όχι, αποκρίνεται ξερά ή σενόρα με τὰ μαύρα. Να τους πιάσετε όμως και τους τρεις και να τους δώσετε από δέκα βουρδουλιές! Θα τους χρησιμεύσουν για μάθημα.

— (Όχι, σενόρα! Λυπηθήτε μας!, κλαψουρίζει ο άνθρωπος τρέμοντας. Είμαστε δυστυχισμένοι και φτωχοί άνθρωποι! Δεν κάναμε τίποτα κακό!...

— Δεν είστε και τόσο δυστυχισμένοι και καθόλου φτωχοί!, λέει πάλι ξερά ή μυστηριώδης μαισκοφόρα. Γυρίζετε με τ' άμάξια σας άδεια απ' τὸ Έλ Πλόμο, όταν πηγαί-

νάτε όμως, ήταν γεμάτα μ' έμπορεύματα... 'Ο καθένας σας δηλαδή έχει από ένα γερό πουγγι αυτή τη στιγμή και να τὸ δώσετε άμέσως, πριν γίνουν εἴκοσι οἱ βουρδουλές! 'Εμπρός!

Κάνει μιὰ αὐταρχική κίνηση με τὸ χέρι κι' οἱ ἀνδρωποὶ τῆς ἀρπάζουν τοὺς δύστυχοις έμποροὺς καὶ τοὺς ξεγυμνώνουν ἀπ' τὴ μέση κι' ἀπάνω.

— Σενιόρα! Λυπηθῆτε μιας! Πάρτε τὰ λεφτά μας κι' αφήστε μας!, φώναξε ὁ ένας ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους.

'Η παράξενη γυναίκα, όμως, μοιάζει σαν να ἔχη ένα κομιμάτι πάγο στη θέση τῆς καρδιάς της. Κάνει μιὰ κίνηση με τὸ χέρι.

'Ενας ἀπ' τοὺς μαισκοφόρους ξεκρεμάει τὸ μαστίγιό του ἀπ' τὴ σέλιλα τοῦ ἀλόγου του. Πλησιάζει τὰ θύματα κι' ἀρχίζει νὰ μοιράζει ἀπὸ μιὰ βουρδουλιά στὸν καθένα.

Σπαρακτικές κραυγές πόνου σχίζουν σαν μαχαίριές τὴ νύχτα, κάθε φορά που τὸ μαστίγιο πέφτει πάνω στις γυμνές σάρκες τους.

'Η σενιόρα με τὰ μαῦρα παρακολουθεῖ τὸ θέαμα, χωρίς νὰ σαλέψει οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴ θέση της. 'Όταν τὸ μαστίγιωμα τελιώνη, οἱ άντρες της παίρνουν τὰ τρία γεμάτα πουγγιά τῶν φτωχῶν έμπορῶν. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὴ μυστηρώδη ἀμαζόνα, ξεκινούν με καλπασμὸ πρὸς τὸ κοντινὸ δάσος. Σὲ λίγο ἔχουν

χαθῆ ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Οἱ έμποροὶ, κλαίγοντας ἀπ' τὸ κακό τους, ἀνεβαίνουν ξανά στὶς ἀμαξες καὶ συνεχίζουν τὸν δρόμο τους πρὸς τὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς "Αντζελες.

Στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ

ΤΗΝ ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ, στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ πουέμπλο, μοναδικὸ θέμα συζητήσεως εἶναι τὰ χτεσινὰ βουρδουλιά γεγονότα.

'Η χωροφυλακὴ που εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὰ θύματα, δὲν ἔχει καταφέρει ν' ἀνακαλύψει τὸ παραμικρό. Τὰ ἴχνη τῶν ληστῶν χάνονταν λίγο παράμεισαι στὸ δάσος, στὶς ὄχθες τοῦ Ρίο Γκιίλα.

'Ο ταβερναρῆς ὁ Μανουέλ πὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρὰ, καὶ τὼς βλέπει νὰ μπαίνει στὸ μαγαζὶ τοῦ ένας νεαρὸς εὐγενῆς, ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα.

Σικουπίζει τὰ χοντράχειρά του στὴ βρώμικη ποδιά του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τρέξει νὰ τὸν υποδεχθῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ὅλη ἡ χαρὰ ἐξαφανίζεται καὶ τὸ μούτρο του σκοτεινιάζει.

Πίσω ἀπὸ τὸν Σάντρο μπαίνει ένας παλῶριος άνθρῶπος, που δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Γαίερα, τὸν σωματοφύλακα τοῦ νεαροῦ καμπαλλέρο.

'Ο Μανουέλ ἔχει πικρὴ πείρα ἀπὸ τὴ δύναμη τῶν χει-

ών του Γαλέρα (*) κι' αυτός είναι ο λόγος που χάνει το κέφι του, κάθε φορά που τον βλέπει. Πάλι προχωρεί προς το μέρος του Δόν Σάντρο, αλλά συγκριποιημένα κι' έχοντας το νου του να το σκιάσει, αν ο Γαλέρας κάνει πώς απλώνει το χέρι του. Έννοείται όμως πώς ο καλοκάγαθος — όταν δεν πειράζουν τον αγαπημένο του κύριο — γίγανται δεν έχει κανένα λόγο να του κάνει κακό. Γιατί αυτός, ούτε καν θυμάται εκείνο το παιδί έπεισόδιο.

— Καλώς ήρθατε, Δόν

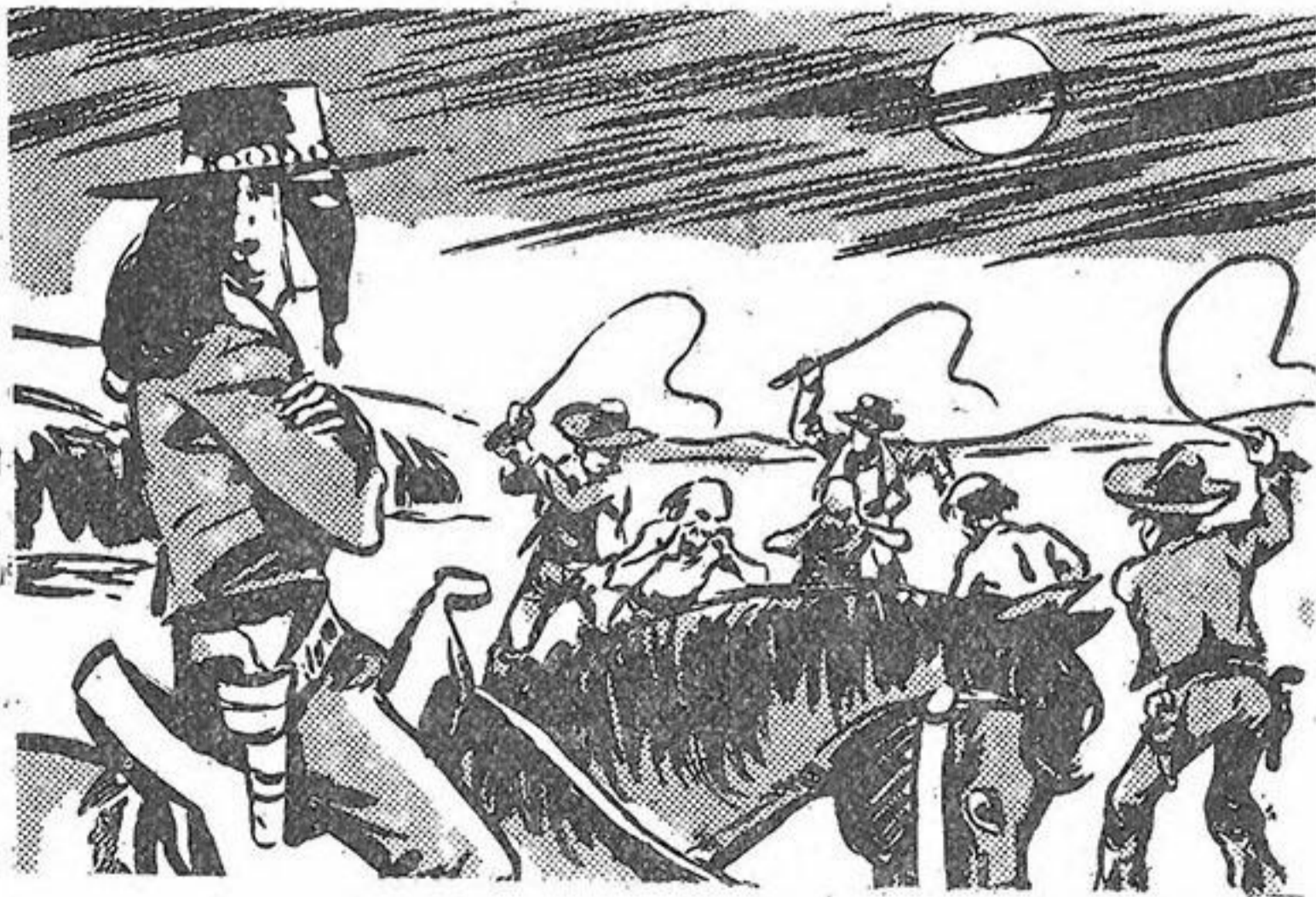
(*) Διάβασε το δεύτερο τεύχος του ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ με τον τίτλο: «Το Τσακάλι ένεδρεύει».

Σάντρο!, φωνάζει ο Μανουέλ. Μεγάλη τιμή για μένα που με επισκέπτεσθε, κάθε φορά που κατεβαίμετε στο πουέμπιλο μας.

— Είναι χαρά μου να βλέπω αληθινούς φίλους, Μανουέλ.

— Φίλους; Έγώ φίλος δικός σας, Δόν Σάντρο; Ω! Τι μεγάλη τιμή που μου κάνετε! Και δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω γι' αυτό! Τουλάχιστον ο μακαρίτης ο πατέρας σας... ο καημένος ο Δόν Ντιέγκο ήξερε να εκτιμήσει το καλό κρασί... Θέλω να πω δηλαδή ότι έσείς δεν το βάζετε στο στόμα σας, Δόν Σάντρο και λοιπόν...

— Και λοιπόν; Μά τι σ'

Η Σενιόρα με τα Μαύρα παρακολουθεί το θέαμα.

— Ποτηράκι τὸ λὲς αὐτό, Γαλέρα;

ἔπιασε, Μανουέλ; λέει εὐθυμα ὁ νέος. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς παράπνομο πού δὲν πίνω κρασί, ἀφοῦ φέρνω μαζί μου τὸν Γαλέρα, πού πίνει γιὰ δέκα;

— Δὲν πίνω καθόλου, σενόρ Σάντρο!, διαμαρτύρεται μὲ γουρλωμένα μάτια ὁ γίγαντας. Κάνετε λάθος πού λέτε ὅτι πίνω... Θέλω νὰ πῶ δηλαδή... "Αὐ ἔπινα... Μ' ἄλλα λόγια σενόρ... Αὐτὸς ὁ... δηλαδή ὁ Μανουέλ, σενόρ, δὲν μοῦ ἔφερε ἀκόμα τὴν καινάτα κι' ἐπομένως... δὲν... σενόρ...

— Κατάλαβα! Κατάλαβα!, λέει σκασιμένος στὰ γέλια ὁ Σάντρο καὶ σταματᾷ τὸν κατασκασιμένο σωματοφύλακά του, πού ἀγωνίζεται

τοῦ κίκου ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Δὲν σοῦ ἔφερε κρασί ἀκόμα κι' ἐπομένως δὲν πίνεις. Μόλις σοῦ φέρει ὅμως, τότε θὰ τὸ ἀδειάσῃς ὀλόκληρο! Σύμφωνοι!

— Σύμφωνοι, σενόρ Σάντρο! "Ὡς τὸν πάτο!, δηλώνει θριαμβευτικὰ ὁ Γαλέρας καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Ὁ Μανουέλ ὑποκλίνεται βιαστικὰ ἀρκετὲς φορές καὶ ὕστερα κάνει μεταβολὴ καὶ φεύγει τρέχοντας.

Τὴν ὥρα πού ὁ Γαλέρας κατεβάζει καινάτες κρασί, μέσα στὸ χάος πού ἔχει γιὰ στομάχι, ὁ Μανουέλ, πού δὲν εἶναι τύπος πού μπορεῖ νὰ στα

μαίτησή τῆ γλώσσα του, διηγείται στὸν Σάντρο τὰ χτεσιννοβραδινὰ γεγονότα. Καὶ τὰ διηγείται μὲ τόσο πάθος καὶ δραματικότητα, προσθέτοντάς καὶ δικές του λεπτομέρειες γιὰ τὴν τριμερῆ σκιληρότητα τῆς Σενιόρας μὲ τὰ Μαύρα, ποὺ πειλοὶ ἀπ' τοὺς θαιμῶνες τῆς ταιβέρνας ἔχουν σταματήσει τὶς δικές τους συζητήσεις καὶ τὸν ἀκούνε.

— Τς, τς, τς!, κάνει μὲ φρίκη ὁ νεαρὸς Βέγκα, φέρνοντας τὸ δαντεϊνὸ κι' ἀρωματισμένο μαντηλάκι του σπὴ μύτη. Μοῦ ἔρχεται λιποθυμία, Μανουέλ ἀμίγδ! Πῶς μποροῦν νὰ διατάζουν μαστιγώσεις; Καὶ μάλιστα μιά σενιόρα! Καὶ μάλιστα νέα!

— Καὶ ὁμορφη!, φωνάζει ὁ ταιβερναρῆς, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔχει κάνει στὸν ἐκλεκτὸ πειλάτη του.

— Μὰ δὲν εἶπες, Μανουέλ, πῶς εἶχε τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ μιά μαύρη μάσκα;

— Τὸ εἶπα, Δὸν Σάντρο!, μουρμουρίζει σατισμένος ὁ ταιβερναρῆς. Μὰ λένε — δηλαδή εἶπανε — αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀντίκρισαν, πῶς ἡ ὁμορφιά της ἦταν τόση, ποὺ ἡ μάσκα δὲν μπορούσε νὰ τὴν κρύψει! Καὶ ἡ σκιληρότητά της ἦταν τόσο μεγάλη ποῦ...

— Ποῦ ἡ μάσκα τὴν ἔκρυβε!, φωνάζει θρησιμβευτικὰ ὁ Γαλέρας, βροντώνοντας τὴν πελώρια, ἀλλά... ἄδεια κανάτα του, πάνω στὸ τραπέζι. Θὰ πῶ κι' ἄλλο ποτηράκι, Δὸν Σάντρο;

— Ποτηράκι τὸ λές αὐτό, Γαλέρα; ρωτᾷει τρομαγμένος ὁ νέος. Ἐσύ, παιδί μου, τὸ πᾶς «γαυλιὰ καὶ κιλό»! Δὲν μπορεῖς νὰ συγκινηθῆς μὲ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρασί; Δὲν ἀκούσες γι' αὐτὴ τὴ δυστυχημένη σενιόρα μὲ τὰ μαύρα; Πολὺ τὴ λυπάμαι, νὰ εἶναι νέα κι' ὁμορφη καὶ νὰ ὑπάρχη τέτοια σκιληρότητα στὴν καρδιά της! Ὑπάρχει τίποτα φοβερότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ πράγμα;

Ἐνας ἀνθρώπος πετιέται ὀρθίος ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακόκκινο ἀπ' τὴν ὀργή.

— Λυπάστε αὐτὴ τὴν ἀτιμῆ, ποὺ ἔβαλε νὰ μαστιγώσουν καὶ νὰ ληστέψουν τὸν ἀδελφό μου καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ δὲν λυπάστε ἐκείνους; Λοπὸν κι' ἐγὼ σᾶς λέω πῶς ἡ βρωμογυναίκα αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὴ λυπάται κανεὶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν πιάσουν καὶ νὰ τὴν κρεμάσουν ἀπ' τὴ γλώσσα! Κι' ὅσο γιὰ σᾶς, δὲν μοῦ φαίνεστε καλύτερος ἀπ' αὐτὴ!

— Τζούλο!, φωνάζει κατατρομαγμένος ὁ Μανουέλ, προασθανόμενος καταστροφῆ.

Μὰ καὶ οἱ δυὸ φίλοι του ἀπ' τὸ τραπέζι τραβᾶνε τὸν ἄντρα ἀπ' τὰ χέρια. Ξέρουν πῶς μπορεῖ νὰ πάη γιὰ χρόνια ὀλάκιληρα στὴ φυλακὴ, ἂν ὁ νεαρὸς εὐγενὴς τὸν καταγγεῖλη.

Ὁ Γαλέρας, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἔχει σηκωθῆ καὶ προχωρεῖ κιόλας πρὸς τὸ μέρος του, γρυλλίζοντας σὰν θηρίο.

‘Ο Δὸν Σάντρο ὅμως τὸν πιάνει ἀπ’ τὸ χέρι καὶ τὸν σταίματάει.

— ‘Ακούστε, σενόρ, λέει ἤρεμα σ’ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸν λόγο, ποὺ ἡ σενόρα μὲ τὰ μαῦρα εἶναι πιὸ ἄξια γιὰ λύπη ἀπ’ τὸν ἀδελφό σας καὶ τοὺς συντρόφους του!

— Εἶστε τρελλός!

— Τζούλιο!, φωνάζει ὁ πλαιϊνός του καὶ τοῦ βουλώνει τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη.

‘Ο Δὸν Σάντρο συνεχίζει, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα:

— Πόσα ἦταν τὰ χρήματα ποὺ τοὺς πήραν οἱ ληστές; Καὶ τῶν τριῶν μαζί.

— Θόκαναν τὸ λιγώτερο πενήντα χρυσὰ νομίσματα ὅλα τὰ ἐμπορεύματά τους. Δὲν ξέρω πόσα ἀκριβῶς εἶχαν εἰσπράξει...

— ‘Ωραία. Αὐριο ὁ ἐπιστάτης μου θὰ σὰς φέρη ἕκατὸ χρυσὰ νομίσματα γιὰ τὸν καθένα τους!, λέει ὁ Σάντρο. Αὐτὸ θὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω καὶ γιὰ τὶς βουρδουλιές!

‘Ο Τζούλιο ἔχει μείνει ἀπολαθωμένος καὶ κιντάζει τὸν νεαρὸ εὐπατρίδη, μὴν πιστεύοντας τ’ αὐτιά του. ‘Εκεῖνος τοῦ ξαναλέει χαμογαλώνοντας κουρασμένα:

— Τὴ σκληρότητα ὅμως ἀπ’ τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς σενόρας, ἀμίγχο Τζούλιο, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ κανεὶς οὔτε μὲ χιλιάδες χρυσὰ νομίσματα! Καὶ γι’ αὐτὸ εἶγαι πιὸ ἄξια γιὰ συμπόνια!

‘Η παραβολὴ τοῦ Γαλέρα

Ο ΛΟΙ στὴν ταβέρνα κιντάζουν αὐσιτηρὰ τὸν εὐέξαπτο Τζούλιο, ποὺ ἔχει πάρει ἓνα τέτοιο μίσθημα. ‘Αλλὰ ἐκεῖνος ξαφνικά, μανιάζει περισσότερο. Καταλαβαίνει πὼς ἄλλοι τοῦ ρίχνουν ἀδικιο κι’ αὐτὸ τὸν κάνει θηρίο.

— ‘Εσεῖς οἱ πλούσιοι, μου γικρίζει χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, νομίζετε πὼς ὅλα καινονίζονται μὲ τὰ βρωμολεφτά σας!

— Νὰ τὸν... «περίπιο:ηθῶ», ἀφεινικό; γρυλιάζει ἀνυπόμονα ὁ Γαλέρας.

‘Ο Σάντρο ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους ἀδιάφορα, φέρνοντάς τὸ μαντηλάκι του στὴ μύτη.

— ‘Οπως νομίζεις, ἀπαντάει. Αὐτὸν δὲν τὸν πιάνει κανεὶς οὔτε στὸ κρῦο, οὔτε στὴ ζέσιπη!

‘Ο γίγαντας ἀπλώνει τὸ χέρι του μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστοαπῆς.

‘Ο Τζούλιο δὲν προλαβαίνει νὰ φιλαχτή. ‘Η τρομερὴ γροθιά τὸν βρίσκει κάτω ἀπ’ τὸ σαγόνι. Τὸν ἀνασηκώνει ὀλόκληρον ἀπ’ τὴ γῆ καὶ τὸν πετάει ἐπάνω στὸ τραπέζι. Μετὰ σικύθει ἀπὸ πάνω του, ἐνῶ ἄλλοι οἱ ἄλλοι ὑποχωροῦν κατατραμαγμένοι.

— Ξέρεις; τοῦ λέει. Μοῦ θυμίζεις μιὰ ἱστορία! Θὰ σοῦ τὴν πῶ!

— ‘Εσύ, Γαλέρα, θὰ πῆς ἱστορία; φωνάζει ὁ Σάντρο κατάπληκτος.

— Θα προσπαθήσω τουλάχιστον, Δόν Σάντρο. Δηλαδή... Θέλω να πω... Θα κάνω...

— Πές την ιστορία!

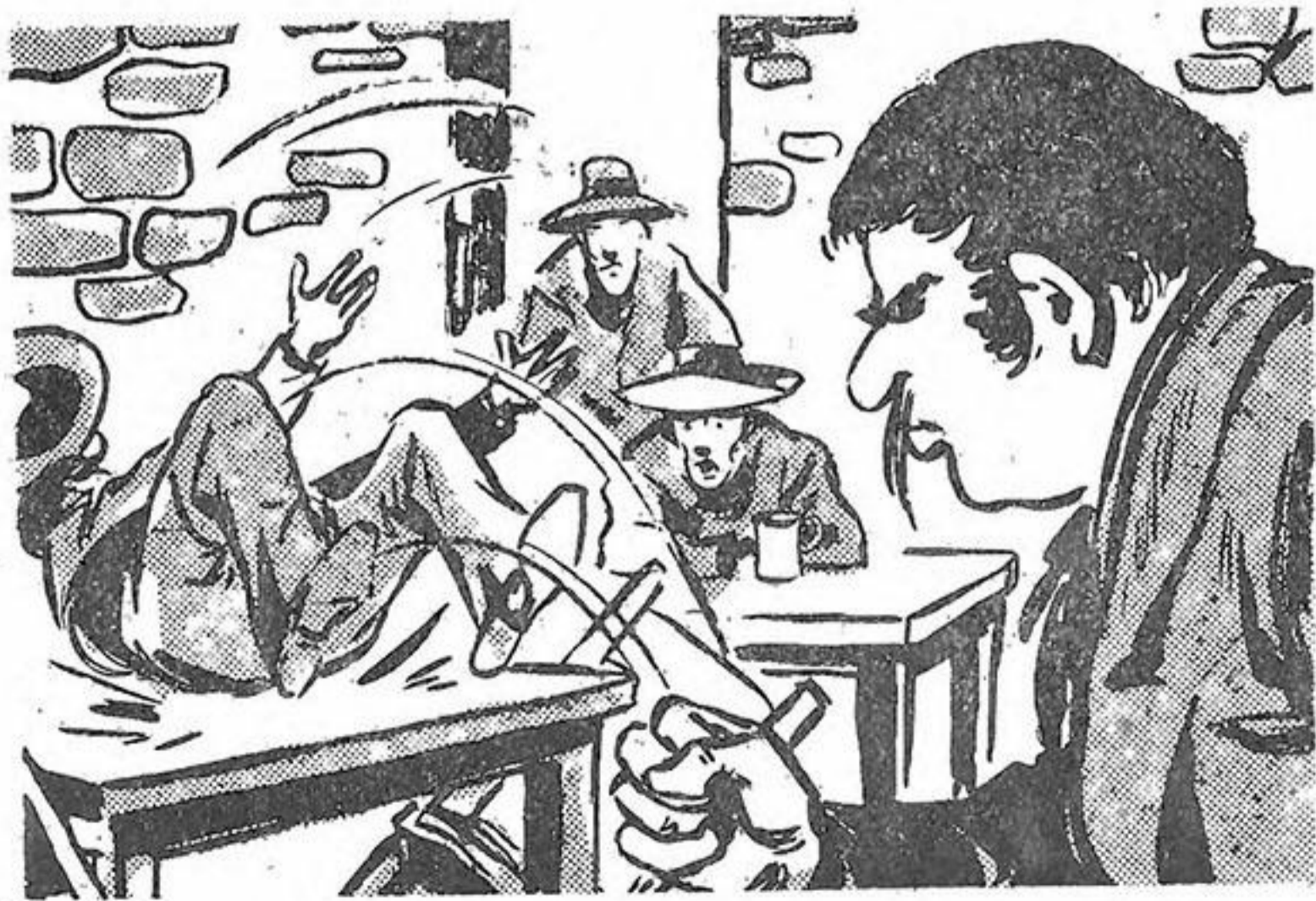
— Μάλιστα! 'Ακούς, έσύ; "Έναν τόν ειχαν καταδικάσει". Να του κόψουν τὸ κεφάλι! Λοιπὸν ὁ δήμιος ἦταν πονόψυχος. Τὸν λυπήθηκε πὸ ἔκπλαγε. Κατέβασε τὴ σπάθα του καὶ τοῦκιοψε μονάχα τὰ μακριὰ μαλλιὰ του! Τότε ἐκεῖνος γυρίζει καὶ τοῦ λέει: «Εἶσαι τεμπέλης κι' ἀνεπρόκοπος! Μιὰ κι' ἔκανες τὸ καλὸ, δὲν μπορούσες καὶ νὰ μὲ ξυρίσης;

Τὰ γέλια καὶ τὸ κακὸ πὸ γίνονται μὲς στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ περιγράψῃ κανεὶς. "Ο-

σο γιὰ τὸν Γαλέρα, ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ ἀνεβαίνει πολὺ στὴν ἐκτίμηση τῶν κατοίκων τοῦ πουέμπλο.

Μὰ ὁ Δόν Σάντρο Βέγκα βιάζεται νὰ φύγουν. Ἀπ' τὴ στιγμή πὸ ἀκούσε τὰ νέα, κάθεται πάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ξέρει πὸς ἀπ' τὸν δρόμο τοῦ Ἐλ Πλόμο, θὰ ἔρθῃ σήμερα μὲ τὴν ἄμιαξα τοῦ παιτέρα της ἡ σενορίτα Κάρμεν Περέϊρα, ἡ πεντάμορφη κόρη πὸ μυστικὰ ἔχει κερδίσει τὴν καρδιά του.

Παίρνει λοιπὸν τὸν Γαλέρα καὶ σὲ λίγο οἱ δύο τους, πάνω στ' ἄλογα, ρίχνονται σὰν τρέλλοι πρὸς τὸ μεγάλο ράντσο τῶν Βέγκα. Ὄταν

Τὸν σηκώνει ὀλόκληρον ἀπ' τὴ γῆ καὶ τὸν πετάει ἐπάνω στὸ τραπέζι!

Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του διαπερνάει τὸ στήθος τοῦ δολοφόνου.

φτάνουν, δὲν πηγαίνουν στὸ σπιτί, ἀλλὰ κάνουν μιὰ μεγάλη βόλτα μέσα στὸ κτήμα. Πλησιάζουν μιὰ βραχώδη πλαγιά. Ἐκεῖ μαζί με τ' ἄλογά τους μπαίνουν σὲ μιὰ σπηλιά, πού τὸ στόμιό της εἶναι κρυμμένο ἀπὸ μεγάλους θάμνους.

Ὁ Σάντρο πηδάει ἀπ' τ' ἄλογο καὶ τρέχει κοντὰ σ' ἕνα ἄλλο ἄλογο, ὀλόμαυρο, πού βρίσκεται ἐκεῖ μέσα. Ἐκεῖνο χλιμντρίζει χαρούμενο πού τὸν βλέπει. Χτυπάει ἀνιπόμονα τὶς ὀπλές του στὴ γῆ. Τὸ πετσὶ του ἀνατριχιάζει.

Ὁ Δὸν Σάντρο πετάει τὰ ρούχα του καὶ φοράει ἕνα ὀλόμαυρο κοστούμι. Σικεπάζει

τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μαῦρο πανί, φοράει ὀλόμαυρο σαμπρέρο, ζώνεται δυὸ περιστραφα, ρίχνει στὴν πλάτη του μιὰ μαύρη μπερτιά καί...

— Σενὸρ Ζορρό!, λέει ἔκπληκτος καὶ ἀνήσυχος ὁ Γαλέρας. Γιὰ πού τὸ βάλατε μέρα-μείσημέρι; Θέλω νὰ πῶ δηλαδή... Ξέρω πῶς μόνο τὸ βροῖδυ... Ἐσεῖς, σενὸρ...

— Καλά, Γαλέρα! Σήμερα θὰ βγῶ μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, γιατί κινδυμεύει ἡ σενορίτα Κάρμεν, ἀπὸ τὴ Σενόρα μετὰ τὰ Μαύρα!, ἀποκρίνεται ὁ Μασικοφόρος Ἐκδικητής.

Γιατί, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται πειράξενο, ὁ νεαρὸς κομψευόμενος τῶν σαλονιῶν, Δὸν

Σάντρο Βέγκα, γιός του Ντιέγκο Βέγκα που ήταν κάποτε ο θρυλικός σενόρ Ζορρό, συνεχίζει το μεγάλο έργο του πατέρα του, μετά τον θάνατο εκείνου. Και όπως κι' ο μοικαρίτης, έτσι κι' αυτός προσποιείται πως απεχθάνεται τα όπλα και τη βία και πως ενδιαφέρεται μόνο για ποιήματα και σενοριίτες, για να μην μπορή κανείς να υποψιασθή τη διπλή του ταυτότητα. Μόνο ο πιστός Γαλέρας, που ο Σάντρο του έχει σώσει τη ζωή κι' από τότε τον λατρεύει, όπως ο σκύλος τον κύριό του, ξέρει αυτό το μυστικό. Και η μητέρα του επίσης, Δόνα Ισαβέλα, το έχει καταλάβει, αλλά δεν του έχει αναφέρει τίποτα, για να μην τον δυσκολέψη στο δύσκολο και προμαρά επικίνδυνο έργο του.

Ο σενόρ Ζορρό, καθαίλα στο υπέροχο αλόγο του, βγαίνει σαν αστραπή από τη μυστική σπηλιά και παίρνει ιδόρεια και εύθυμο, προς τον δρόμο του Έλ Πλόμο. Δεν άργει να φτάση στο δάσος. Ικρύβεται μέσα στα πρώτα δέντρα και περιμένει. Ξέρει πως η άμαξα πρέπει να περσίση το μεσημέρι, αλλά το μεσημέρι περνάει πρώτο κι' η άμαξα δεν έχει φανή. Αρχίζει ν' ανησυχή. Πηδάει από το αλόγο του και σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο. Από την κορφή του βλέπει όλη την κοιλάδα, ως πέρα. Βλέπει ένα μικρό σιννεφάκι σκόνης προς τα βορεινά. Αναπνέει με ανακούφισι. Ξανακαίτεβαί-

νει από το δέντρο κι' ανεβαίνει πάλι στο αλόγο του.

Μια ώρα αργότερα η άμαξα κάνει την εμφάνισή της στην άκρη του δρόμου. Τα τέσσερα αλόγα που τη σέρνουν τρέχουν γρήγορα. Ξαφνικά όμως, μέσ' από τα δέντρα του δάσους, καμιά τρακισαριά μέτρα μακρύτερα από το μέρος που είναι κρυμμένος, βγαίνουν έξη καθαλλάρηδες κι' όρμου καταπαάνω της.

Ἐκπλήξεις

ΔΕΝ κάθεται να τους δῆ που θα φτάσουν στην άμαξα. Ούτε βγαίνει στον δρόμο για να τρέξη εναντίον τους, γιατί τότε θα τον δούν από νωρίς και θάνα δύσκολο να τους πλησιάση. Σπηρουνιάζει το αλόγο του και τρέχει μέσ' από το δάσος. Δεν άργει να φτάση στο ύψος της άμαξας, που έχει πια σταματήσει.

Οί μασκοφόροι βρίσκονται τριγύρω της. Με τα πιστόλια στα χέρια έχουν αναγκάσει τον άμαξα και τον βοηθό του να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. Αυτή τη στιγμή ανοίγει η πόρτα της άμαξας και μια γυναίκα φωνή διατάζει:

— Κατεβήτε, σενορίτα!

Ο Ζορρό βλέπει τότε πως ό ένας από τους έξη καθαλλάρηδες... είναι γυναίκα. Είναι η μυστηριώδης Σενορά με τα Μαύρα, που απέλει μ' ένα πιστόλι τους επιβάτες της άμαξας.

Ὁ Μασικοφόρος Ἐικδικητής δισταίνει περισσότερο. Τὴν ὥρα ποὺ μέσ' ἀπὸ τ' ἀμάξι κατεβαίνει ἡ νεαρὴ Κάρμεν, μὲ τὴ χοντρή, μαύρη παραμάνα της, ἐκεῖνος κεντρίζει τὸ ἄλογό του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ ἀπίστασι ποὺ τὸν χωρίζει αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τοὺς ληστές, δὲν ξεπερνᾷ τὰ δεκαπέντε μέτρα. Ὡσπου νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν μάλιστα, ἔχει καλύψει παραπάνω ἀπὸ τὴ μισὴ ἀπίστασι.

— Μάνος ἄλτος σενόρες!, φωνάζει μὲ παγερὴ φωνή. Ὅποιος βιάζεται νὰ πεθάνῃ, ἴσως κινηθῆ πρώτος!

— Μάνος ἄλτος, σενὸρ Ζορρά!, ἀκούει τὴν ἴδια στιγμή μὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ πῖσω του. Πέταξε τὰ πιστόλια σου!

Στρέφει μ' ἓνα κρῦο ρίγος καὶ βλέπει ἄλλους ἕξη καθαυτοὺς λάρηδες μὲ μαύρες μάσκες. Ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους κι' ἐκεῖνοι καὶ τὸν σημαδεύουν μὲ δυὸ πιστόλια ἑκάστης. Καταλαβαίνει πὼς δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτα.

Πετάει τὰ περιστροφάτου, ρίχνοντάς μὲ ἀπελπισμένη ματιὰ στὴν Κάρμεν.

Ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαύρα ἔρχεται κοντὰ του, ἐνῶ ἀπὸ παντοῦ περιτριγυρίζουν οἱ πάνοπλοι ληστές.

* * *

Ἡ μυστηριώδης γυναίκα στέκεται ἀντίκρου του. Τὰ βλέμματά τους συναντῶνται, πῖσω ἀπὸ τὶς τρύπες ποὺ ἔχουν οἱ μαύρες προσωπίδες τους.

Τὴν Κάρμεν τὴν ἔχουν παρῶμερα δύο ἄλλοι ληστές.

— Ὡστε ἐσεῖς εἰσθε ὁ περιβόητος σενὸρ Ζορρό!, λέει ἡ Σενιόρα μὲ τὰ μαύρα.

Ἡ φωνή της εἶναι δυνατὴ καὶ κρυστάλλινη, ἀλλὰ κλείνει μέσα της καὶ μιὰ παρῶμενη φλόγα.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει πάλι.

— Τὶ σὰς φαίνεται περίεργο, σενιόρα; ρωτᾷ ἐκπληκτικὸς ὁ Ζορρό.

— Φαίνεσθε ἐξαιρετικὰ νέος, ἀποκρίνεται ἐκείνη. Κι' ὅμως εἶναι τόσα χρόνια τώρα, ποὺ τὸ ὄνομά σας ἔχει γίνῃ θρύλος! Ἔχετε βρῆ τὸ φάρμακο τῆς αἰωνίας νεότητος;

— Σὰς ξεγελᾷ τὸ μαύρο πανί, σενιόρα!, ἀποκρίνεται ὁ Μασικοφόρος Ἐικδικητής.

Ἡ φωνή του φαίνεται ἀδιάρρηκτη, ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται μόνο γιατί ἔχει τρομερὴ δύναμι, θελήσεως. Ἡ ἐκπληξίς του ἀπ' τὴν ἀρχὴ δὲν ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ γυναίκα ἐκείνη κατόλθαβε πὼς εἶναι νέος, μὰ ἐπειδὴ εἶναι βέβαιος πὼς ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ της. Εἶναι βέβαιος πὼς ξέρει ποῖα εἶναι ἡ «σενιόρα» ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀμίφισι κι' ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα! Τόσο βέβαιος, ὅσο θὰ ἔμπορούσε νὰ ὀρκιστῆ πὼς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ βρισκῆται μπρὶστά του τούτῃ τὴ στιγμή!

Στέκει μαρμαρωμένος. Ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Ἀκούει τὴ φωνὴ της καὶ κάθε της συλλαβὴ τὸν βεβαιώνει ἀκό-

μια περισσότερο, πώς δὲν μπορεί νάχη κάνει λάθος.

Πάνε σχεδὸν ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ξανάκουσε. Καὶ χρόνια ὅμως νὰ περάσουν, ξέρει πὼς δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεχάσῃ ποτέ.

— Δὲν εἴσθε πολὺ ἀμιλητικός!, τοῦ λέει χαμογελώντας ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαῦρα. Δὲν ἔχετε κι' ἄδικιο. Σκέπτεστε βέβαια πὼς ὕστερα ἀπὸ τόσους ἄθλους καὶ τέτοια περιπετειώδη ζωὴ τόσων χρόνων, ἦρθε ἡ στιγμή ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ πρόσωπό σας, ἐμπρὸς σὲ μιὰ γυναίκα!

— Ἄ ὄχι! Δὲν συλλογίζομαι τίποτα τέτοιο, σενιόρα!, ἀποκρίνεται ὁ Μαισιόφορος Ἐκδικητής, βρίσκοντας ξαφνικὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐξ ἄλλου, πὼς θάταν δυνατόν νὰ φοβᾶμαι γιὰ κάτι ποὺ ξέρω πὼς δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ;

Εἶναι ἡ σειρά τῆς γυναίκας νὰ τὸν κυττάξῃ κατάπληκτη.

— Δὲν θὰ γίνῃ; μουρμουρίζει. Πιστεύετε πὼς μπορείτε νὰ ξεφύγετε ἀνάμεσα σὲ τόσους ὀπλισμένους ἀνθρώπους; Πριμένετε καιμιὰ βοήθεια;

— Ὅχι, σενιόρα! Ξέρω ὅμως πὼς δὲν πρόκειται νὰ δῆτε τὸ πρόσωπό μου, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλετε ἐσεῖς ἢ ἴδια! Χωρὶς ἀμφιβολία μὲ χρειάζεστε ἔτσι ὅπως εἶμαι! Μὲ τὴν μιάσκα μου!

* * *

Ἡ σενιόρα μὲ τὰ μαῦρα γίνεται κανονικὸ ἄγαλμα ἐ-

τούτη τὴ φορά. Τὸν παρατηρεῖ ἀναυδῆ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!, ψελλίζει. Πὼς ξέρετε!...

— Δὲν ξέρω τίποτα, σενιόρα!, βιάζεται νὰ τὴν πληροφορήσῃ ὁ Ζορρό. Μὰ τὰ πράγματα εἶναι ἀπλᾶ: Δὲν ἀνῆκετε στή... Χωροφυλακή, ὥστε νὰ ἐπιθυμῆτε τὴ σύλληψί μου. Κάνετε ὀλόκληρο σχέδιο γιὰ νὰ μὲ παρασύρετε ἐδῶ καὶ νὰ μὲ συναντήσετε! Ξέροντας πὼς δὲν ἐπιτρέπω νὰ ληστεύουν καὶ νὰ βασανίζουν ἀνθρώπους, κάνετε ὅ,τι κάνετε τὴν περασμένη νύχτα! Κι' ἀκόμα ξέρατε πὼς σήμερα θὰ ἐρχόταν ἡ σενιόριτσα Κάρμεν ἀπὸ τὸ Ἐλ Πλόμο. Γνωρίζατε, ἐπομένως, πὼς δὲν θὰ ἄφημα νὰ τὴν ληστεύουν καὶ θὰ ἔσπιδενα νὰ ἐπέμβω. Αὐτὸ ὅμως, προὔποθετε κάποια ἀδυναμία μου, γιὰ τὴ σενιόριτσα Περέιρα, ποὺ κάνεις ἄλλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ὑποπτεύεται, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια! Ἄρα ἐκείνη σὰς πληροφορήσῃ γι' αὐτήν! Τὸ μοναδικὸ συμπέρασμα λοιπὸν, εἶναι πὼς εἴσαρστε συνεννοημένες, γιὰ νὰ μὲ παρασύρετε ἐδῶ καὶ πὼς τὴν ὥρα παίζετε θέατρο! Πολὺ καλά! Ἄς τελειώνη ἡ παράστασις! Μιὰ φορά ὁ σκοπὸς σας πέτυχε κι' ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ὅ,τι θέλετε!

Μιὰ διπλὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεφεύγει ἀπ' τὰ στόματα τῆς Σενιόρας μὲ τὰ Μαῦρα καὶ τῆς Κάρμεν. Ἡ δευτέρη γίνεται κατάχλωμη σὰν νεκρή. Γιὰ πολλὴ ὥρα καὶ οἱ

δυό τους είναι άνίκανες για μιὰ λέξι· ἢ ἔστω μιὰ κίνησι. Ἔχουν μείνει σαν στήλες ἄλατος. Τὸν κυττάζουν σαν νὰ βλέπουν κάποιο ὑπερκόσμιο ὄν.

Φυγή.... μαυροφόρων

ΠΡΩΤΗ συνέρχεται ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαῦρα, σημάδι πὼς εἶναι πιὸ δυνατὴ.

— Σενὸρ Ζορρό, μισρομυρίζεις, εἶχ' ἀκούσει παίρα πολλὰ γιὰ σὰς. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς εἶχ' ἀκούσει λίγα! Ναί... Εἶναι ἀλήθεια ὅλα ὅσα εἴπατε. Ἦθελα νὰ σὰς ἐκβιάσω μὲ τὴ ζωὴ τῆς Κάρμεν, γιὰ νὰ πετύχω κάτι ἀπὸ σὰς! Ἐκείνη μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν χρειαζόταν. Πὼς ἀρκοῦσε νὰ σὰς συναντήσω καὶ νὰ σὰς ζητήσω αὐτὸ ποὺ ἤθελα... Δὲν τὴν ἀκούσα. Προτίμησα νάμαι ἐξησφαιλισμένη. Πάντως ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴ συνάντησί μας ἀπ' αὐτόν, δὲν μπορούσα νὰ θρῶ. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι πὼς εἶχα διατάξει τὸν ἀνθρωπὸ μου, νὰ εἶναι ἀσιτεῖα τὰ χτυπήματα ποὺ θὰ τοὺς ἔδινε...

— Κι' ὅμως, σενιόρα, αὐτοὶ οἱ διάβολοι οὐρλιάζαν σαν νὰ τοὺς ἔσφαζα!, λέει θυμωμένος ἓνας ἀπὸ τοὺς μασκοφόρους ποὺ στέκουν δίπλα της. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς κρατήθηκα καὶ δὲν τοὺς ἔδωσα καὶ μερικὲς καλές, γιὰ νὰ βάλουν γνῶσι!

— Ἄς εἶναι, κάνει ἀνυπόμονα ἡ σενιόρα μὲ τὴ μάσκα.

Σενὸρ Ζορρό, πρέπει νὰ μάθετε τὶ ζητῶ ἀπὸ σὰς...

Ἡ φωνὴ της εἶναι περήφαινη καὶ οἱ τρόποι της ἀγέρωχοι. Φαίνεται πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔχει συνηθίσει νὰ βλέπη νὰ ἐκτελοῦνται οἱ ἐπιθυμίες της, σαν νὰ εἶναι διαταγές.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς χαμογελάει ἀνεπαίσθητα, κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη προσωπίδα του.

— Σὰς ἀκούω, σενιόρα!, λέει ἀπλᾶ.

Ἀλλά, πρὶν ἢ μυστηριώδους γυναίκα προλάβῃ νὰ μιλήσῃ, ἓνας ἀπὸ τοὺς μασκοφόρους ποὺ τοὺς τριγυρίζουν φωνάζει:

— Φυλαχτήτε!
* * *

Μεσ' ἀπὸ τὸ δάσος, οὔτε πιενήντα μέτρα μακριὰ τους, ξειχύνεται τὴν ἴδια σπιγμὴ μιὰ ὀλόκιληρη ἴλη ἵππικου.

— Μάνος ἄλτος!, οὐρλιάζουν ἀπὸ μακριὰ ἀκόμα. Πετᾶτε τὰ ὄπλα σας, γιὰτὶ εἴστε χαμένοι!

— Διάβολοι! Δὲν εἶναι χωροφύλακες!, φωνάζει ἄθελα ὁ Ζορρό, καθὼς διακρίνει πὼς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ καθαλλάρηδες εἶναι προσωποδόφοροι, ὅπως κι' ἐκεῖνοι ποὺ συνοδεύουν τὴ Σενιόρα μὲ τὰ μαῦρα.

— Ὄχι, σενὸρ Ζορρό! Δὲν εἶναι χωροφύλακες!, λέει μ' ἀπειπισία ἐκείνη. Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ κυνηγοὶ δὲν εἶναι γιὰ σὰς, ἀλλὰ γιὰ μένα!

— Γιὰ σὰς!, κάνει κατὰπληκτος ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς. Τότε δὲν πρέπει νὰ σὰς πιάσουν!

Καί, χωρίς να περιμένη απάντησι, σκύβει άστραπιαία, τήν άρπάζει άπ' τίσ μαισχάλες και τήν καθίζει πίσω του, πιάνω στο άλογο του.

— Κρατηθήτε καλά!, φωνάζει κι' ύστερα συνεχίζει δυνατώτερα: Σειίς, όδηγήστε τήν σενιορίτα Κάρμεν στο σπίτι της!

Δέν έχει γελαστή σ' αυτό που πιστεύει. Οί άναπάντεχοι έχθριοί δέν ενδιαφέρονται καθόλου για τους μασκοφόρους και τή σενιορίτα Περέρια. Μάλλισ βλέπουν τή Σενιόρα με τά Μαύρα να φεύγη προς τó δάσος, μαζί με τόν Ζορρό, κάνουν στροφή και ρίχνονται ξωπίσω τους.

Ή ενέργεια του Μασκοφόρου Τιμωρού είναι τόσο γρήγορη, που δέν προλαβαίνουν ν' αντίδράσουν, μ' όλο που περνάει σχεδόν δίπλα τους, έτσι όπως τρέχει κατά τó μέρος άπ' όπου έρχονται αυτοί.

Ωσπου να σταματήσουν τή φορά τών άλλόγων τους, να τά στρίψουν και να τά κάνουν να ξανατρέξουν αντίθετα, ό Ζορρό έχει κιάλας χωθή μέσα στο δάσος.

— Σκύψτε τó κεφάλι σας στην πλάτη μου, να μη σας χτυπήσει κανένα κλαδί!, φωνάζει δυνατά για να τόν άκούση ή Σενιόρα με τά μαύρα.

Ή εκείνη ύπαικούει.

Ή Μασκοφόρος Εκδικητής αποφεύγει κάθε μονοπάτι. Καλπάζει μέσα στο πιο πυκνό μέρος του δάσους, για να κάνει τους διώκτες τους να τους χάσουν. Δέν είναι όμως

καθόλου εύκολο, γιατί ή άπόστασις που τους χωρίζει δέν είναι μεγάλη. Ύστερα και τó διπλό βάρος που σηκώνει τó άλογο του, έμποδίζει τήν εύκνησία του και του λιγοστεύει τήν ταχύτητα.

— Σενιόρα!, φωνάζει βιαστικά. "Αν συνεχίσουμε έτσι θα μάς προλάβουν και θα μάς πιάσουν. Θα σας αφήσω λοπόν!

— Θα με αφήσετε!, κάνει κατάπληκτη και ανήσυχη ή μισητηρώδης γυναίκα.

— Μείνετε κρυμμένη και δέν θα καταλάβουν τίποτε. Θα εξακλιουθήσουν να κυνηγούν έμένα!, τής ό Μασκοφόρος Τιμωρός.

Μάλλισ στρίβει σε μία πυκνή συστάδα θάμνων, τραβάει με δύναμη τά χαλινάρια του άλλόγου του. Τó σταματάει.

— Χωθήτ' εκεί μέσα!, φωνάζει ό Ζορρό. Γρήγορα!

Ή Σενιόρα με τά Μαύρα πηδάει στη γή. Χωρίς καθυστέρηση κουρνιάζει μέσα στις πυκνές φυλλωσιές, ενώ ό θρυλικός καθαλλάσης σπηρουνιόζει πάλο με δύναμη τ' άλογο του. Έκείνο τινάζεται μπροστά σαν άστραπή.

Ποικιπέσσα Ή Αμαρίλντα

Τ ΟΤΙ αρχίζει να κερδίζει τήν άπόστασι που είχε χάσει πριν, άπ' τους διώκτες του, τó γοργόποδαρο άτι. Τó έδαφος είναι άνώμαλο κι' ό Ζορρό τó γνωρίζει θαυμάσια,

ὥς καὶ τὴν τελευταία του ἀνωμαλία, ἀφοῦ ἐδῶ πέρα ἔχει γεννηθῆ καὶ ἔχει περάσει σχεδὸν ἔλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ τὸν βοηθάει νὰ κερδίζη ὄλο καὶ περισσότερη ἀπόστασι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, πρὶν κατηφορίζει μιὰ πλάγιά, μένει γὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκάλυπτος. Οἱ μασκοφόροι καβαλλάρηδες τὸν βλέπουν ἄλοκάθαρα.

— Εἶναι μόνος του!, φωνάζει ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ὑψώνοντας τὸ χέρι.

“Ὅλοι σταματοῦν γύρω του.

— Πίσω!, ξαναφωνάζει ὁ ἀρχηγός τους. Κάπου θὰ τὴν ἄφησε καὶ συνέχισε μόνος γὰ νὰ μᾶς παρασύρη. Θὰ ψόξουμε τὸ δάισος καὶ θὰ τὴν βροῦμε!

Ξεκινοῦν μὲ καλπασμὸ ἀπὸ κεῖ πρὶν ἤρθανε. Λίγο πρὸ πέρα ἀπλώνεται σὲ μιὰ γραμμὴ σ’ ὄλο τὸ δάισος καὶ ἀρχίζουν νὰ ψόχνουν προσεκτικὰ καὶ τὸν τελευταῖο θάμνο.

Ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαύρα ὅμως δὲν βρίσκεται πουθενά. Ἐχει γίνει ὄφαντη. Τὸ μυστικὸ τῆς ἔξαφανίσειως τῆς ὡσπίασος, δὲν εἶναι καθόλου μυστηριώδες. Ἀπλούστατα οἱ μασκοφόροι καβαλλάρηδες πρὶν τῆ συνόδευαν, δὲν ὑπάκουσαν σιπὴ διαταγὴ τοῦ Ζορό, ἀλλὰ ὀκλοῦθησαν τοὺς ἄλλους μασκοφόρους, πρὶν κυνηγοῦσαν τὴν κυρία τους. Ἔτσι, ὅταν περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς θάμνους πρὶν ἦταν κρυμμένοι, ἐκείνη τοὺς εἶδε,

τοὺς ἀναγνώρισε ἀπὸ τὰ ροῦχα τους καὶ τοὺς φώναξε. Τὴν πῆραν λοιπὸν μαζί τους καὶ ἔφυγαν καλπάζοντας.

Ἐχουν συνοδεύσει τὴ Σενιόρα. Περεῖρα στὸ σπῆτι τῆς καὶ ἐπιστρέφουν ἀργὰ τὸ ἰδίόγευμα, ἀπὸ ἄλλον δρόμο. Πηγαίνουν γὰ τὸν πύργο τοῦ Δὸν Ἐουσεμπιο, γιου τοῦ Ἀντίβασ ἰέως τοῦ Μεξικού.

Σταματοῦν σ’ ἓνα παρεκκλήσι, ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο.

Ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαύρα μπαίνει μὲ τ’ ὄλογο τῆς στὴν αὐλόπορτα τῆς μικρῆς ἐκκλησίας. Οἱ μασκοφόροι πρὶν τὴ συνοδεύουν δὲν σταματοῦν καθόλου τὸν δρόμο τους. Περνοῦν τὸ παρεκκλήσι καὶ τραβοῦν μὲ ὄλογο βηματισμὸ γὰ τὸν πύργο. Μόνος πρὶν, καθὼς πηγαίνουν, ἀφανροῦν τὶς μαύρες μάσκες ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. “Ἄν τοὺς συναντοῦσε κανεὶς, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ δυσκιλευόταν νὰ ἀναγνώριση τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτες τοῦ Δὸν Ἐουσεμπιο.

Ἡ Σενιόρα μὲ τὰ Μαύρα κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλονό της, μπροστὰ στὴ χαμηλὴ πορτούλα ἑνὸς μικροῦ δωματίου, χτισμένου στὴν αὐλὴ τοῦ παρεκκλησίου. Μ’ ἓνα κλειδί πρὶν βγάζει ἀπὸ κάποιον τσέπη τοῦ μανδύα τῆς ἰανοίγει. Μπαίνει στὸ δωματιάκι. Βγάζει τὴ μάσκα, τὸν μανδύα καὶ τὴ μαύρη φορεσιά της. Σ’ ἓνα λεπτὸ ξαναβγαίνει ντυμένη μὲ μιὰ ἀπλή, ἀλλὰ πολὺ πλούσια στολὴ ἀμαζόνας. Εἶναι μιὰ πανέμορ-

Τὸ σπαθὶ τοῦ Ζορρὸ φτερουγίζει σὰν ἀστραπή στὸν ἀέρα...

φη, δρισερή κοπέλλα, ὄχι
 μεγαλύτερη ἀπὸ δεκαεπτὰ
 χρόνων.

Κλειδώνει πάλι καὶ ἀνει-
 βαίνει στὸ ἄλογό της. "Ὅλες
 της οἱ κινήσεις εἶναι γεμάτες
 χάρι καὶ μεγαλοπρέπεια.

Καθὼς βγαίνει ἀπ' τὴν αὐ-
 λόπορτα τοῦ παρεκκλησιῶ
 συναντιέται μ' ἕναν ἱερωμέ-

νο ποὺ ἔρχεται ἀντίθετα τὴν
 ἴδια στιγμὴ.

— Καλησπέρα, πάτερ Αὐ-
 γουστίνε, τοῦ λέει πρόσχα-
 ρα.

— Ὁ Θεὸς μαζί σας, πριγ-
 κίπέσινα Ἀμαρίλιτα!, ἀπο-
 κρίνεται ἐκεῖνος μὲ σεβασμό.

Ἡ ἀμαζόνια προχωρεῖ ἀρ-
 γὰ πρὸς τὸν μακρινὸ πύργο.

Τὸ ὄμορφο πρόσωπό της τὸ σκιάζουσι δύσκολες σκέψεις.

Εἶναι τόσο ἀποροροφημένη πού δὲν κυττάζει καθόλου δεξιά κι' ἀριστερά της. "Αν τὸ ἔκανε, πιθανὸν νὰ προλάβει νὰ δῆ τίς σκιές τῶν τριῶν καβαλλάρηδων πού στέκουν κρυμμένοι πίσω ἀπ' τοὺς βράχους πού ζυγώνει...

Καλπασμὸς πρὸς τὸν θάνατο

Α ΝΕΙΝΟΧΛΗΤΟΣ, ἀφοῦ οἱ μαϊσκιοφόροι ἔχουν παύσει νὰ τὸν κινηγοῦν, ὁ σενὸρ Ζορρὸ ἐπιστρέφει, στὴ μυστική σπηλιά του, ὅπου τὸν περιμένει ὁ Γαλέρας. Ἐκεῖνος, ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν τὸν βλέπει, λάμπει ὀλόκληρος ἀπὸ χαρά. Καὶ καθὼς ὁ Μαϊσκιοφόρος ἱεδικητῆς ξαναγίνεται Δὸν Σάντρο, ἀλλάζοντας τὰ ρούχα του, ὁ γιγαντόσωμος βοηθὸς του τοῦ λέει:

— "Ὡστε γυρίζετε καὶ τὴ μέρα, σενὸρ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαραίστητος πού... Θέλω νὰ πῶ... ἂν δὲν γυρίζατε... "Ὀχι, δηλαδὴ... νά: Ξέρω πῶς τὰ βράδια... σενὸρ...

— Κατάλαβα, Γαλέρα!, λέει γελώντας ὁ Σάντρο, κατὰ τὴ συνήθειά του. Κι' ἔχεις δίκιο νὰ φοβάσαι, ἀμίγγο! Τὴ μέρα, ὅπως εἶδα, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ θγαίνω μ' αὐτὰ τὰ ρούχα. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ στὸ μέλλον. Καὶ τώρα, βάλε τὰ καλά σου, γιατί θὰ πάμε σὲ μιὰ ἐπίσκεψι.

— Ἐπίσκεψι, σενὸρ;

— Ναί, Γαλέρα.

— Καὶ νὰ βάλω τὰ καλά μου, Δὸν Σάντρο;

— Ἰνὰ τὰ βάλῃς. Γιατὶ σοῦ φαίνεται παράξενο;

— "Ὀχι... νά... ἔτσι! Δηλαδὴ... σενὸρ, νόμιζα πῶς ἦταν Παρασκευή! Αὐτὸ ναι ὄλο!

— Παρασκευὴ εἶναι!, ἀπαικρύνεται ὁ νεαρὸς Βέγκα εὐθυμία.

— Μὰ, τὰ καλά μου τὰ φορῶ τίς Κυριακές, Δὸν Σάντρο!, κάνει κατάπιληκτος ὁ πελώρος Γαλέρας.

— Σήμερα θὰ κάνῃς ἐξαιρέσι, ἀμίγγο. Τὸ ἀπατεῖ ἢ περιστασις. Κατάλαβες;

— "Ὀχι, καθόλου, σενὸρ!

— Ἐντάξει! Ντύσου λοιπὸν μὲ τὰ Κυριακάτικα!

— Σί, σενὸρ Σάντρο!

Κι' ὁ Γαλέρας τρέχει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν προσταγὴ τοῦ ἀγαπημένου του ἀφέντη.

Ἄργα τὸ ἀπόγευμα, πηλισταίζουσι τὸν πύργον τοῦ Δὸν Ἰεμισέμπιο. Ξοιφνικὰ ὁ Σάντρο βλέπει ἀπὸ μακριὰ μιὰ μελαχροινὴ ἀμαζόνα καὶ ἡ καρδιά του σκιρτάει παρὰ ξένα. Ἐτοιμίζεται νὰ κεντρίσῃ τ' ἄλογό του καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος της. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὸ βλέμμα του σκοτεινιάζει. Μιὰ σκιά ἀνησυχίας ἔχει σκεπτοῖσι τὰ μάτια του καὶ τὸ χέρι του καταβαίνει ἄθιλα στὸ σπαθί του.

Ἐκείνη τρεῖς καβαλλάρηδες νὰ ξεπηδοῦν ἄξαφνα πίσω ἀπὸ κάτι βράχους, φράζοντας τὸν δρόμον τῆς ἀμαζόνας.

Στὰ χέρια τους ἀστράφτουν γυμινές λεπίδες τῶν σπαθιῶν τους.

— Ὑψηλοτάτη, λέει ὁ ἕνας μὲ βροντερὴ φωνή, θὰ μᾶς ἀκολουθήσετε ἢ... θὰ πεθάνετε! Ἴειχομε διαταγὴ νὰ σᾶς σκοτώσουμε ἀμέσως, ἂν ἀρνηθῆτε νὰ ὑπακούσετε!

Ἡ ἀμαζόνα παραγυμνὴ κυττάζει ὀλίγουρά της, σὰν νὰ ψάχνη γιὰ βοήθεια.

Ὁ Δὸν Σάντρο τραβάει τὸ σπαθί του καὶ ρίχνεται σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος τῶν σπαθοφόρων. Εἶναι τόσο ξαφνικὴ ἡ ἐπίθεσίς του, ποὺ αὐτὸς ἔχει πῆσει κίβλας ἐπάνω στουὺς τρεῖς καβαλλάρηδες κι' ὁ Γαίερας... δὲν ἔχει ξεκινήσει ἀκόμα ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκεται.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Σάντρο τὰ χάνουν καὶ πτοῦνται. Ἡ ἀμαζόνα λοιπὸν βρίσκει εὐκαιρία νὰ κεντρίσῃ μὲ δύναμι τὸ ἄλογό της, γιὰ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ οἱ σπαθοφόροι μ' ὄλο ποὺ κινδυνεύουν ἀπὸ τὸν νεαρὸ ἀντίπαλό τους, δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγῃ ζωντανή. Ἴενας ἀπ' αὐτοὺς τραβάει ἕνα πιστόλι καὶ πυροβολεῖ ἀστραπιαῖα.

Ὅσο γρήγορη κι' ἂν εἶναι ἡ κίνησίς του, ὁ Σάντρο εἶναι γρηγορώτερος. Τινάζει τὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ ἀτσάλι διαπερνᾷ τὸ στήθος τοῦ δολοφόνου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ καὶ τὸ δάχτυλό του ἔχει πῆσει τὴ σκανδαλίη. Ἡ σφαῖρα μάλις προλαβαίνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν στόχο της.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ξεφεύγει πιλὺ. Χτυπάει σ' ἕναν βράχο, πλάϊ στὸ ἄλογο. Ξεφτᾷ ἕνα μεγάλο κομμάτι πέτρας, ποὺ τινάζεται μὲ δύναμι μὲς στὸ μάτι τοῦ ζώου, τρελλαίνοντάς το ἀπ' τὸν πόνο.

Τὸ ἄλογο σηκώνεται στὰ πισινὰ του πτόδια προσπαθώντας νὰ πετάξῃ τὴν ἀναβάτιδά του. Ὑστερα, καθὼς δὲν τὰ καταφέρνει μὲ τὸ πρῶτο, πέφτει πτόλι στὰ πτόδια του κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ φοβερὴ τοιχύτητα, σὰν τρελλό.

Ἴειχε! ἀφημιόσει.

Ἡ ἀμαζόνα τοῦ κίκου προσπαθεῖ νὰ τὸ σταματήσῃ, τραβώντας μ' ὄλη της τὴ δύναμι τὰ χαλιάρια. Τὰ βράχια περνᾶνε μὲ ἀστραπιαῖα ταχύτητα ἀπὸ μπροστὰ της. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ θάνατός της εἶναι βέβαιος.

Παλιὰ γνωριμία.

|| I Σ Ω της ἕνας δεύτερος ἀπὸ τοὺς δολοφόνους ὑποχωρεῖ δυὸ βήματα καὶ τραβώντας τὸ πιστόλι του, τὸ στρέφει καταπάνω στὴν ἀμαζόνα. Ὁ σύντροφός του μονομαχεῖ μὲ τὸν Σάντρο κι' ἔτις... ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ, ὅπως τὴν πρώτη φορά. Τώρα ὅμως ἐπεμβαίνει ὁ Γαίερας.

Ὁ Γιγάντιος βοηθὸς τοῦ νεαροῦ Βέγκα, δὲν ἔχει μείνει ἀδρανῆς ποὺ πολὺ ἀπὸ ἕνα-δυὸ δευτερόλεπτα. Ὑστερα σπηρουνίζει τ' ἄλογό του καὶ χύνεται καταπάνω στουὺς

ἐχθρούς τοῦ κυρίου του. Βλέπονται ἐκεῖνοι πού ἐτοιμάζονται νὰ πυροβολήσῃ, δὲν σικιοτίζεται νὰ διαπιστώσῃ ἂν σημαδεύῃ τὴν ἀμαζόνα ἢ τὸν Σάντρο. Τὸν ἀρπάζει ξαφνικὰ μὲ τὰ τιτάνια χέρια του. Τὸν ξεκολλάει ἀπ' τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του. Τὸν σηκώνει μὲ μιὰ ἀπίστευτη εὐκολία ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καί, ἐνῶ ἐκεῖνος οὐρλιάζει μ' ἀπελπισία, τὸν τινάζει καταπάνω στὰ βράχια.

Τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ κακούργου σταιματᾶει ἀπότομα, καθὼς τὸ κορμί του τσακίζεται σ' αὐτὰ καὶ κατακυλλᾶται κάτω, σὰν ἓνας ἀμορφος σώρος.

Τὴν ὥρα πού ξετυλίγεται αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὴ σκηναί, ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα, βλέποντας τὸν ἀφημιασμένο ἄλογο τῆς ἀμαζόνας ν' ἀπομακρύνεται ἀφημιάζει κι' ἐκεῖνος. Χύνεται σὰν λιοντάο ἐπάνω στὸν ἀντίπαλιό του. Τὸ σπαθὶ σχεδὸν χάνεται ἀπὸ τὴ γρηγοράδα μὲς στὴ φούχτα του. Τινάζεται μπροστὰ καὶ καρφώνει πέρα-πέρα τὸν λαϊμὸ τοῦ δολοφόνου.

Ἐπειτα ὁ Σάντρο τὸ ἀπιστραβᾶει. Τὸ ρίχνει υἱὲ μιὰ κίνηση στὴ θήκη του. Τὴν ὥρα πού ὁ φονιάς πέφτει μὲ βρόντο στὴ γῆ, ἐκεῖνος σπηραυνιάζει τ' ἄλογό του καὶ ρίχνεται πίσω ἀπ' τὴν ἀμαζόνα.

Μιὰ δραματικὴ καταδίωξις ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ βράχια, πού ἐλοένα ἀνηφορίζουν.

Ἡ νέα, μ' ἄλλο πού ἡ θέσι της εἶναι ἰσπελπιστικὴ ἐπάνω

στὸ ἀφημιασμένο ἄλογο, δείχνει ἀξιοθαύμαστο θάρρος. Ἀγωνίζεται συνεχῶς, τραβῶνται μ' ὅλη τῆς τῆ δύναμι τὰ χαιλιάρια, γιὰ νὰ τὸ σταματήσῃ. Δὲν τὸ καταφέρνει. Καταφέρνει ὅμως νὰ τοῦ λιγοστεύῃ κάπως τὴν ταχύτητα κι' ἔτσι ὁ Δὸν Βέγκα βρίσκει εὐκαιρία νὰ πλησιάσῃ ἀρκετά. Δὲν τοὺς χωρίζουν πιά παραπάνω ἀπὸ δέκια μέτρα.

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ τρομερὴ κραυγὴ φρίκης θγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τῆς ἀμαζόνας. Τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν διάπλατα.

Καμμιὰ τριανταρὰ μέτρα πρὸ πέρα ἡ γῆ κόβεται ἀπότομα. Ἐνῶ γικρεμὸς, πού δὲ φαίνεται ὁ πυθμένος του, ἀνοίγεται ἀπὸ πίσω. Κι' ἡ πανέμορφη νέα ξέρει πὼς τὸ ἀφημιασμένο ζῶο δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ στὸν γικρεμό. Καὶ νὰ πηδήξῃ ὅμως ἀπὸ τὴ ράχη του, ἔτσι ὅπως τρέχει, πάνω σ' ἐκεῖνα τὰ βράχια, πάλι ὁ θάνατός της εἶναι σίγουρος.

Χάνει τὸ θάρρος της. Παύει νὰ παλεύῃ. Πιστεύῃ πὼς τίποτα δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὴν σώσῃ ἀπ' τὸ μοιραίο.

Ἡ ἀπόστασις πού τὴ χωρίζει ἀπὸ τὸν γικρεμό, μικραίνει μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα. Φτάνει στὴν ἄκρη του. Κλείνει τὰ μάτια.

Ἐνῶ σιδερένιο χέρι ἀρπάζει τότε τὰ χαιλιάρια τοῦ ἀφημιασμένου ζώου καὶ τὰ τραβᾶει μὲ δύναμι. Τὸ ζῶο κάνει ἓνα - δυὸ θήματα ἀκό-

μα, ξεφυσώντας και χιοροπηδώντας όρμητικα. Το ένα του πόδι γλιστράει απ' την άκρη των βράχων και κάνει να γονατίσει, για να κατρακυλήσει. Το χέρι, όμως του Σάντρο τραβάει με τέτοια δύναμη, που το σέρνει ολόκληρο προς τα πίσω. Πατάει τ' άλλα τρία πόδια του στερεά και υποχωρεί απ' το χείλος της άβυσσου. Συνεχίζει να ρουθουνίζει άγρια, αλλά λίγο-λίγο ήρεμεί. Ο κίνδυνος έχει περάσει. Η θαρραλέα άμαζόνα έχει σωθεί.

Στρέφει το γεμάτο εύγνωμοσύνη βλέμμα στον σωτήρα της. Και τότε ξαφνικά, το πανέμορφο πρόσωπο της που αυτή τη στιγμή έχει τη χλωμάδα του θανάτου, μονομιάς ζωηρεύει. Ένα άχνιο κόκκινο χρώμα ροδίζει τα μάγουλά της. Τα μάτια της αστράφτουν από εύχάριστη έκπληξη.

— Έσείς!,, τραυλίζει. Δεν μπορώ να το πιστέψω! Πώς βρεθήκατ' εδώ;

Ο Δόν Σάντρο, χωρίς ν' άπαντήσει, την παίρνει στα χέρια του και την κατεβάζει απ' το άλογο. Ύστερα, γεμάτος συγκίνηση, γονατίζει μπροστά της.

— Το ίδιο θα μπορούσα να ρωτήσω κι' εγώ την Ύμετέρα Ύψηλότητα!, λέει απλά. Αν τρέχετε έτσι επάνω σε άφηνιασμένα άλογα, σε όλα τα μέρη του κόσμου, πολύ φοβάμαι πως δεν θάναί εύκολο να σας παραλαβαίνω πάντα!

Μ' όλη την άγωνία και τον

κίνδυνο που έχει περάσει, ή άτρόμητη άμαζόνα χαμογελάει.

— Δόν Σάντρο, λέει ζωηρά, σας χρωστώ δυο φορές τη ζωή μου! Γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρχουν καθόλου τύποι ανάμισά μας! Μην γονατίζετε μπροστά μου!

Και σκύβοντας από πάνω του, του δίνει ένα σκιαστό φιλι στο μέτωπο!

Την ίδια στιγμή ακούγεται πίσω τους μια καιτάπληκτη φωνή να λέη:

— Έ, όχι! Αυτό πάει πολύ, Μαντόνα μία!... Θέλω να πώ δηλαδή... Σικοιτώθηκα τρεις νομάτοι... Τσακιστήκα με στα κατσάβραχα... Κοντέψανε να πέσουνε στον γκοεμό... Όχι' αυτά για να... να... Μ' άλλα λόγια... Αυτό που βλέπω... Τόσα πράγματα, τέτοιο κακό... για να της κάνει έρωτική έξομοιόγησι! Τρεις κηδείες... για έναν γάμο! Σαν Φελίππε, βάλτε το χεράκι σου!

— Γαλέρα!, φωνάζει ο Σάντρο κατακόκκινος, ενώ ή άμαζόνα γελάει. Πάψε σε παρακαλώ! Η κυρία που βλέπετε είναι ή πριγκήπισσα Άμαρίλντα της Καστίλλης, κόρη του βασιλέως Φλίππου της Ισπανίας.

Ο γίγαντας μένει κόκκινα. Άλλοθωρίζει.

— Μαντόνα των έφτά φεγγαιοών!, μούρμουρίζει. Δεν μου τόχατε πη πώς... πως δηλαδή θα γίνετε και βασίλεας σενόρ Σάντρο! Και είς... άνώτερα!

Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Πύργου

ΚΙ' ΑΛΗΘΕΙΑ, ἡ ἀτρόμητη ἀμαζόνα εἶναι ἡ δευτέρα κόρη τοῦ Φιλίππου τῆς Ἰσπανίας, ὅπως εἶπε ὁ Σάντρο. Πῶς ὅμως τὴν γνωρίζει αὐτός; Καὶ πῶς ἐκείνη βρίσκειται στὴν Ἄλτα Καλιφόρνια καὶ γὰρ μεταμφέστηκε σὲ Σενιόρα μὲ τὰ Μαύρα καὶ ἀποζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ σενιόρ Ζορρό; Καὶ ποῦ εἶναι αὐτός πού μὲ τόσο φανατικὸ μῖσος ἐπζητεῖ τὸν θάνατό της καὶ οἱ πληρωμένοι δολοφόνου τοῦ τὴν παραμονεύουν κἀβὲ στιγμῆ;

Ὁ νεαρὸς Δὸν Βέγικα γνώρισε τὴν πριγκίπισσα Ἀμαρίλιτα πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες σὲ μιὰ ἐξοχὴ κοντὰ στὴ Μαδρίτη. Ντυμένος μὲ τὴ λαμπρὴ στολὴ τῶν εὐελπίδων— γὰρ τὸ ἀκόμα δὲν εἶχε ἀποφοτήσῃ ἀπ' τὴ Σιχολή— περνοῦσε πᾶνω στὸ ἄλογό του, ἀπὸ ἓναν ἐξοχικὸ δρόμο. Τότε ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνὴ τρώμου καὶ θόρυβο ἀπὸ γοργὸ καλπασμὸ ἀλόγου. Ρίχνοντας τὸ εἰλέμμα ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἀντίκρισε μιὰ νεαρὰ ἀμαζόνα, πού τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ σταματήσῃ τὸ ἀφηνιασμένον ἄλογό της. Ἐκεῖνο χωνόταν ὄλο καὶ περισσότερο στὸ πυκνὸ δάσος. Σίγουρα δὲν θ' ἀρκοῦσε νὰ τῆς σπύσῃ τὸ κεφάλι στὰ χαμηλότερα κλαδιὰ τῶν δέντρων, ἂν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, δὲν ὤρμοῦσε καὶ δὲν σταματοῦσε ἐκεῖνος τὸ ἀφηνια-

σμένο ζῶο. Καταλαβαίνει κανεὶς τὴ συγκίνησί του, ὅταν εἰπαθε ποῖα ἦταν ἐκείνη πού εἶχε σώσει. Καὶ ἡ πριγκίπισσα Ἀμαρίλιτα δὲν φάνηκε καθόλου ἀχάριστη. Τὸν παρουσίασε αὐτοπροσώπως στὸ πατέρα της, Φίλιππο τῆς Ἰσπανίας. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη του καὶ τὸν βεβαίωσε πῶς θὰ ἦταν πάντα δεκτὸς στὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὸν δῆ ὅποτε τὸν ζητοῦσε. Ὅσο γὰρ τὴν πριγκίπισσα, αὐτὴ παρευρέθηκε πρὸς τὴ μῆνιν του στὴν τελετὴ τῆς ὀρκωμοσίας τῶν νέων ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ ἐπέδωσε ἡ ἴδια τὸ δίπλωμά του.

Αὐτὴ ἦταν λοιπὸν ἡ γνωριμία τους. Γι' αὐτὸ ὁ Σάντρο, ὅταν ἦταν μεταμφεσμένος ὡς Ζορρό, γνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ της. Καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἐκείνη ἐνόησε τέτοια βαθεῖα ἐκπλήξι, ὅταν τὸν εἶδε νὰ τὴν σώζῃ γὰρ δεύτερη φορά μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ κόσμου!

Γιατὶ ὅμως, ἡ κόρη τοῦ Φιλίππου, βρίσκειται στὴν Ἄλτα Καλιφόρνια;

* * *

Αὐτὸ ἀναλαμβάνει νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ ἡ ἴδια, λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἐνῶ προχωροῦν ἐπᾶνω στ' ἄλογά τους πρὸς τὸν πύργον, μὲ ὀπισθοφυλακὴ τὸν Γαλέρα.

— Για νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὸν δεσμὸ ἀνάμεσα στὶς χώρες μας, τοῦ λέει, ὁ πατέρας μου ἀποφάσισε τὸν γάμον μου μὲ τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο, γ' ὁ τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ Μεξικ

κοῦ. Ἐφθαίσα στὸν πύργο του πρὶν ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Ὁ Δὸν Ἐουσιέμπιο ὅμως δὲν βρ σκόταν σ' αὐτόν! Οἱ ἀφωσώμενοι του ὑπηρέτες μὲ πληροφόρησαν πὼς βρίσκεται φυλακισμένος στὸν πύργο τοῦ θείου του, Δὸν Πορφίρο Μπαίλσας!

Ὁ Σάντρο ἀναπηδᾷ κατὰ πληκτος γὰ τὸ ἀπίστευτο νέο.

— Πῶς; μουρμουρίζει. Καὶ γιατί τὸ κάνει αὐτὸ ὁ Δὸν Πορφίρο;

— Ὅπως ξέρετε, ἀποκρίνεται ἡ προγκίπισσα Ἀμαρίλντα, ὁ ἀντιβασιλεὺς εἶναι βαρὺ ἀρρωστος. Περιμένουν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὸν θάνατό του. Διάδοχός του εἶναι ὁ Δὸν Ἐουσιέμπιο. Ἄν ὅμως δὲν βρίσκεται σπῆ θέσι του τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, ὁ Πορφίρο εἶναι δεύτερος σὲ σειρά διαδοχῆς καὶ θὰ σταφθῆ αὐτὸς ἀντιβασιλεὺς!

— Πρέπει νὰ στείλουν στρατὸ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν! λέει μὲ θυμὸ ὁ Σάντρο.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀπαντᾷ ἡ ἀμαρίλνα. Δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις πὼς ὁ θεῖος του τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτο. Ἄν λοιπὸν δοῦν στρατὸ νὰ πλησιάσῃ, θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ θὰ τὸν πετάξουν στὸν βυθὸ τῆς λίμνης, ἐπάνω ἀπ' τὰ τεῖχη! Μόνο ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας γενναῖος ἄνθρωπος ποὺ δὲν διστάζει νὰ παίξῃ τὴ ζωὴ του κορώναι - γράμματα, θὰ μπορούσε νὰ μπηῆ κρυφὰ στὸν πύργο καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ!

Ὁ Σάντρο σκέπτεται συνωφρευμένως.

— Καὶ γιατί ὁ Δὸν Πορφίρο δὲν θὰ τὸν ἔχη σκοτώσει κόλας;

— Γιατὶ ἂν παρ' ἐλπίδα γι' αὐτόν, ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν πεθάνῃ κοί γίνῃ καλά, εἶναι χαμένος ἂν θάξῃ σκοτώσῃ τὸ γιό του. Ἄν τὸν κρατᾷ ζωντανό, θὰ διαπραγματευθῆ μ' αὐτόν τὴν ἐλευθερία του.

— Κι' ἐσᾶς γιατί σᾶς κυνηγοῦν μὲ τόση μανία νὰ σᾶς σκοτώσουν;

— Γιατὶ ξέρουν πὼς ἐμεργῶ νὰ βρῶ αὐτὸ τὸν γενναῖο ἄνθρωπο, ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν μνηστήρα μου!

— Πῶς τῶμαθαν;

— Σίγουρα ὑπάρχει κάποιος προδότης ἀνάμεσα σιτούς ἄνθρώπους τοῦ Ἐουσιέμπιο.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον!, μουρμουρίζει παρὰ ξένα ὁ Σάντρο. Καὶ — ἂν μπορῶ νὰ ρωτήσω — βρήκατε τὸν ἀνθρώπό σας, Ὑψηλοτάτη;

— Τὸν βρήκα καὶ τὸν ἔχασα μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μου!, ἀποκρίνεται ἀπελπισμένη ἡ προγκίπισσα Ἀμαρίλντα. Εἶναι ὁ σενορ Ζορρό! ὦ μή σᾶς παραίξενεὺε! τὸ γεγονός πὼς εἶναι ἓνας παράνομος, Δὸν Σάντρο! Τὸν γνώρισα ἀπὸ κοντὰ καὶ σᾶς βεβαίωνω πὼς εἶναι γενναῖος καὶ ἔντιμος — ἓνας ἀληθινὸς εὐπατρίδης.

Ὁ Σάντρο χαιμογελά.

— Μὲ τέτοιον συνήγορο

ισάν την Ύψηλότητά σας, λέει, κι' από έχθρος θα γινώταν φίλος μου! Πόσο μάλλον που είναι φίλος μου στ' αλήθεια λοιπόν! Μπορώ να σας τον βρω άποτε θέλετε!

Ἡ ἀμαζόνα ἀναπηδᾷ. Τὸ πρόσωπό της φωτίζεται.:

— Είναι δυνατόν; τραυλίζει. Μὰ εἴστεῖς λοιπόν, Δὸν Σάντρο, εἴσθε ὁ ἄγγελος ποὺ ἔχει γεννηθῆ γὰ νὰ μὲ προστατεύη! Πότε μπορῶ νὰ τὸν συναντήσω;

— Αὐτὴ τὴ νύχτα! Δυτικὰ ἀπὸ τὸν πύργο σας, Ὑψηλοτάτη, ὑπάρχει στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους μιὰ ἀκατοίκητη κοιλάδα. Ὁ Γαλέρας τὴ γνωρίζει. Θὰ ποὺ κάνατε τὴν τμὴ νὰ τοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σας ὀ-

δηγήσῃ... Θὰ εἰδοποιήσω τὸν σενιὸρ Ζορρὸ νὰ βρῖσκεται. Ἐκεῖ ἀκριβῶς τὰ μισάνυχτα.

— Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σας ξεπληρώσω γιὰ ὅλ' αὐτά, Δὸν Σάντρο; λέει ἡ πριγκήπισσα μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Μὲ ξεπληρώσατε προσκαιταβελικῶς, Ὑψηλοτάτη!, ἀπαντάει μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι κι' ὁ νέος. Τὰ χεῖλιά σας καίνε ἀκόμα στὸ μέτωπό μου!

— Ὑψηλοτάτη! Ὑψηλοτάτη!, μισομουρρίζει τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἀγαθὸς Γαλέρας, ποὺ εἶπὸ τ' ἄλλα δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Ἀκοῦς «Ὑψηλοτάτη»! Ἐγὼ τὴ βρῖσκω... μάλλον κιοιτή!

Ἐνα σιδερένιο χέρι ἀρπάζει τὰ χαλινάρια.

Μασκοφόροι ληστές επιτίθενται σὲ τρεῖς βοϊδάμαξες.

Τὰ μεσάνυχτα γενής, φίλος τοῦ Δὸν Ἐουσέμ πιο, ὁ Δὸν Ραμὸν Καρίνιμπαλ.

Ζ ΥΓΩΝΟΥΝ τὰ μεσάνυχτα. Ζυγώνουν καὶ οἱ τρεῖς σκιές στὴν ἔρημη καλύβα τοῦ δάισους.

Οἱ σκιές αὐτές ἀνήκουν σὲ μιὰ γυναίκα, ἕναν ἄντρα κι' ἕναν... γίγαντα! Ἡ γυναίκα καὶ ὁ γίγαντας εἶναι γνώριμοί μας. Εἶναι ἡ πριγκήπισσα Ἀμαρίλντα καὶ ὁ ἀνοικονόμητος Γαλέρας. Ὁ τρίτος τῆς συντροφιάς εἶναι ἕνας εὐ-

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Καστίλλης ἔχει σκεφθῆ πὼς θά-
ναι καλὸ νὰ βρισκεται μαζί
της— ὥσπου νὰ συναντηθῆ μὲ
τὸν σενὸρ Ζορρό — ἕνας ἄν-
θρωπος μὲ περισσότερο μυα-
λὸ ἀπὸ τὸν Γαλέρα.

Πρῶτος λοιπὸν ὁ γίγαντας
ποὺ δὲν ξέρει τί πάει νὰ πῆ
κίνδυνος, χώνεται μέσα στὴν
καλύβα καὶ κάνει ἀναγνώρι-
σι. Ψάχνει ὡς καὶ τὴν τελευ-

ταΐα γωνία και ξαναβγαίνει. Αναγγέλλει στους άλλους δύο πώς εκεί μέσα δεν υπάρχει ψυχή.

Ἡ Ἀμαρίλντα κι' ὁ Δὸν Καρίνμπαλ μπαίνουν μέσα, ἐνώ ὁ Γαλέρας ἀνάβει μ' ἅ λάμπρα, πού βρίσκειτ' ἐπάνω στὸ τραπέζι, μοναδικὸ ἐπιπλο ἐκεῖ μέσα.

Ὁ εὐγενὴς κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

— Λίγα λεπτὰ μένουν!, λέει εὐχαριστημένος. Ὅπου νάσαι θάρθη ὁ σενὸρ Ζορρό!

Καὶ παίρνοντας τὴ λάμπρα ἀπὸ τὸ τραπέζι πλησιάζει στὸ παράθυρο καὶ κουνάει τὸ φῶς πέρα - δῶθε. Ἡ πριγκίπισσα τὸν κυττάζει ἀπορημένη.

— Γιατὶ τό κάνετε αὐτό, Δὸν Ραμιόν; ρώτησε μὴ καταλαβαίνοντας.

— Γιατί, Ὑψηλοτάτη, ἀπακρίνεται ἐκεῖνος μὲ ὕφος πού φέρνει ἕνα ρίγος σπῆ νέα ἢ καλύβια μας εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου — δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Δὸν Πορφίριο! Εἶναι κρυμμένοι καλὰ κι' ὅταν θὰ φθάσῃ ὁ σενὸρ Ζορρό θὰ τοῦ οἴξουν μ' ἅ ὁμοβροντία καὶ θὰ ταιξιδέψῃ μ' ἅ καλὴ γ' ἅ τὸν ἄλλο κόσμος!

Μιλῶντας ἔτσι ὁ Καρίνμπαλ ἔχει βγάλει τὸ πιστόλι του καὶ ἔχει στραμμένη τὴν προσοχὴ του στὸν Γαλέρα, πού ἔχει γουρλώσει τὰ μάτια καὶ τὸν κυττάζει ἀπολιθωμένος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πριγκίπισσα δὲν δείχνει λιγώτερη ἐκπληξί. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της

ἔχει γίνῃ κατάλευκο.

— Ὡστε ἐσὺ ἤσουν ὁ πρὶο δότης!, μπουρμουρίζει σὰν νὰ μιλάῃ στὸν ἑαυτὸ της. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ «πιστιοὺς» φίλους τοῦ Δὸν Ἐουσέμπιο! Ὅλα λοιπὸν πᾶνε χαμένα!

— Μὴν τὸ πιστεύετε, σενιόρα... Δηλαδὴ, σενορίτα.... Δηλαδὴ... κάνει ὁ Γαλέρας κημπιάζοντας συνεχῶς ἀπὸ τὴ σαστισιμάρα του. Λάθος κάνει ὁ σενιόρ «ἔτσι»! (Αὐτὸν τὸν τίπλο τὸν λέει συχνὰ ὁ γίγαντας, πού δυσκολεύεται νὰ θυμάται ὀνόματα). Λάθος κάνει καὶ θὰ τὸ καταλάβῃ... Δηλαδὴ... Αὐτὸς εἶναι φίλος μας!... Εἶναι δικός μας, θέλω νὰ πῶ!... Ἀσπεῖο πράγμα!... Ἀφοῦ ἦρθε μαζί μας!... Εἶναι κουτὸς ὅμως καὶ νομίζει πὼς εἶναι μὲ τοὺς ἄλλους!... Ἀκουσ' ἐδῶ, σενιόρ!....

Ὁ Δὸν Καρίνμπαλ ὅμως δὲν τὸν ἀκούει. Συνεχίζει νὰ λέ στὴν Ἀμαρίλντα: Ναί, ὕψηλοτάτη! Ὁ Δὸν Πορφίριο εἶναι ὅ,τι πρέπει γ' ἅ ἀντιβασιλέας! Ὁ Ἐουσέμπιο εἶναι ἕνα παθαρῆλι. Δὲν ἔχει ἰδέα πὼς κυβερνοῦν. Μὲ τὸν Δὸν Πορφίριο θὰ γίνουμε ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ πλούσιου! Τώρα, μίλις ἀκούσουμε τὴν ὁμοβροντία, πού θὰ σημαίνη τὸ τέλος τοῦ ἡλίθιου τοῦ Ζορρό θὰ σὰς ὀδηγήσω στὸν κύριό μου!

* * *

Ἡ ὥρα ὅμως περνάει καὶ καίμ' ἅ ὁμοβροντία δὲν ἀκούγεται.

Ὁ Δὸν Καρίνμπαλ ἔχει ἀρχίσει νὰ βηματίζει νεύρικο

μέσα στην καλύβα. Ἡ ἐλπίδα ἔχει ἀρχίσει νὰ λάμπη μέσα στὶς ὑπέραχες κόρες τῶν ματιῶν τῆς Ἀιμαρίλντας.

Στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ προδότης ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή του.

— Ἡ ὁ περιβόητος «Τιμωρὸς» βαιρέθηκε νάρθη στὸ ραιτεβού, λέει, ἢ ὁ φίλος σας Ὑψηλοτάτη, ξέχασε νὰ τοῦ τὸ πῆ. Ἀκόμα μπορεῖ καὶ νὰ ἀντελήφθη τοὺς ἀνθρώπους μου, ἂν δὲν εἶχαν κρυφτῆ καλά. Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πράγμα, δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε ἄλλο. Θὰ διώξω τοὺς ἀνθρώπους μου, κι' ἐσὺς θὰ σὰς πάω στὸν κύριό μου. Ἐτοιμαστήτε.

Παίρνει τὴ λάμπα χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι. Πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ ἀφροῦ ξανσκάνει φωτε νὰ σινιάλοι, γυρίζει πάλι καὶ τὴν ἀφήνει στὸ τραπέζι. Στρέφει τὸ πιστόλι του καταπάνω στὸν Γοιλέρα.

— Δὲν σὲ σκότωνα τόση ὥρα, τοῦ λέει, εἰρωνικά, γιατί, ἂν ἐρχόταν ὁ Ζορρό ἐκείνη τὴν ὥρα, μπορεῖ νὰ κουγε τὸν πυροβολισμό καὶ νὰ φεύγε. Τώρα, ὅμως, δὲν μεῦ χρειάζεται πιά καὶ θὰ σὲ σκοτώσω!

— Ὅχι! Μὴν τὸ κάνετε! φωνιάζει μὲ φρίκη ἡ Ἀιμαρίλντα.

— Ὅχι!, Τί λέτε, σενόρ; Τραλιναθήκατε; κάνει ὁ Γαλέρας γουρλώνοντας τὰ μάτια. Καθόλου νὰ μὴ μὲ σκοτώσετε!

Ὁ Καρίνμπαλ διασκεδάζει μὲ τὴν κουταμάρα του.

— Μπά!, λέει. Καὶ γιατί ὄχι;

— Γιατί μὰ τσιγγάνα μου εἶπε χθὲς τὴν τύχη μου!

— Καὶ λοιπόν;

— Νά: Μοῦπε πὼς ἂν τυχόν καὶ μὲ σκοτώσουν, λέει... θὰ πεθάνω!

— Ἐτοιμάσου ἀφροῦ εἶν' ἔτσι!, μουγγρίζει ὁ Δὸν Ραμόν καὶ τεντώνοντας πρὸς τὸ μέρος του τὸ ὀπλισμένο του χέρι, ἐτοιμάζεται νὰ πατήσῃ τὴ σκανδαλίη!

Στὸν Πύργο τοῦ Δὸν Πορφύριο

ΤΗΝ ὥρα ἔμως ποὺ συμβαίνουν αὐτά, κανεὶς δὲν ἔχει διακρίνει τὴ σκοτεινὴ σιλουέττα ποὺ ὑψώνεται σιγά - σιγά πίσω ἀπὸ ἓνα ξεχασμένο βαρέλι, σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου. Εἶναι ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου ντυμένου στὰ μαύρα ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχτα. Τοῦ θρυλικικοῦ σενόρ Ζορρό, τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν κατατρεγμένων!

Καὶ ὁ Ζορρό κρατᾷε στὸ χέρι του γυμνὸ τὸ σπαθί του. Βλέποντας τὸν Καρίνμπαλ ἔτοιμον νὰ πυροβολήσῃ, πετιέται γρηγορώτερα καὶ τινάζει τὸ χέρι του μὲ ὀρμή. Τὸ σπαθὶ φεύγει ὀλόϊστα φτερου γίνοντας σὰν ἀστραπὴ στὸν ἀέρα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἡ ἀστραφτερὴ λεπίδα του διαπερνᾷ πέρα - πέρα τὸν καρπὸ τοῦ διολοφονικοῦ χερσοῦ.

Ἐνας ἀηδιαστικὸς ρόγχος βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι τοῦ

Ραιμόν. Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν καὶ τὸ πιστόλι, κατρακιλά μὲ βρόντο στὸ πάτωμα.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τρεῖλλο τρίμο, καθὼς βλέπει τὴν ἄλκιμαυρη σιλουέττα ἀπέναντί του.

Ἀνοίγει καὶ τὸ στόμα του ἑτοιμὸς νὰ ξεσπάσῃ σὲ οὐρλιαχτά, γιὰ νὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χούνη ἀπομιακρυνθῆ πολὺ ἀκόμα. Δὲν προλαβαίνει ἄλλως οὔτε «κίχ» νὰ βγάλῃ.

Μιὰ πειλώρια παλάμη ἔρχεται μὲ φόρα καὶ τοῦ τὸ βουλώνει κἀνοίτας καὶ σιτράκα!

— Σιούτ!, τοῦ λέει ὁ Γαλέρας. Ὁ σενόρ Ζορρό, ποὺ τὸν συνάντησα μέσα στὴν καλύβια, ὅταν μὲ στείλατε γιὰ ἀναγνώρισι... Δηλαδή μου εἶπε νά... Θέλω νὰ πῶ... Μὲ διέταξε νὰ χούνη τὸν νοῦ μου... νά... νὰ μὴ φωνάζετε! «Ὁ, τι κι' ἂν γίνῃ, εἶπε, νὰ μὴ βγάλῃ ἄχνα!» Καταλάβατε, σενόρ;

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Καστίλλης τρέχει κοντὰ στὸν Μαισκοφόρο Ἐκδικητή. Τὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά.

— Πότε ἦρθατε; ρωτᾷ κατάπληκτη. Περιμένατε τόσες ὥρες ἐδῶ μέσα;

— Ἦταν ἀπαραίτητο, Ὑψηλότητα! Ὁ Δὸν Σάντριο μου εἶπε πῶς ὑποπτεύσθε ἔναι προδότη. Ἄν ὑπῆρχε πραγματικά, σίγουρα θάβαζε τὴν οὐρά του κι' ἀπόψε, σ' αὐτὴ τὴ συνάντησί μας, ὅπως κι' ὅλες τὶς προηγουμένους φορές. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἀπὸ

πολὺ νωρίς, ὥστε νὰ ἔχω φθάσει πρὶν ἀπὸ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους. Ὅταν τὸν ἀκούσα νὰ λήῃ πῶς ἡ καλύβια εἶνα: κυκλωμένη, ἀποφάσισά νὰ περιμένω ὥσπου νὰ βαρεθῆ νὰ περιμένῃ ἐκεῖνος καὶ νὰ τοὺς διώξῃ!

Σιτρεύεται πρὸς τὸν Καρίμππαλ. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τραβάει τὸ σπαθί του ἀπ' τὸ χέρι τοῦ προδότη, ποὺ βογγάει μουλωχτά — μ' ὄλο ποὺ σπαράζει ὀλόκληρος — γιὰτι ὁ Γαλέρας δὲν τοῦ ἀφήνει τὸ στόμα μὲ τίποτα!

— Ἦθελα νὰ μείνουμε μόνοι μας, γιὰτι ἔχουμε νὰ πιούμε πολλά, Δὸν Ραιμόν!, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ μοῦ περιγράψετε τὸν πύργο τοῦ Δὸν Πορφύριο μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκεται τὸ κελλὶ τοῦ Δὸν Ἰεουσέμπιο καὶ πῶς θὰ φτάσω ὡς αὐτό...

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ λέξι, βρωμίσικυλο!, μουγγρίζει παρὰ τοὺς πόνου του ὁ προδότης, ὅταν ὁ Γαλέρας, σ' ἓνα μῶμημα τοῦ Ζορρό, τοῦ ἐλευθερώνει τὸ στόμα.

Ὁ γίγαντας ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ μιλοῦν ἔτσι στὸν κύριό του. Αὐθόρμητα σηκώνει τὴ χερούκλα του καὶ δίνει ἓνα τραμερὸ χαστούκι στὸν αἰχμάλωτό του, ποὺ κοντεύει νά... τοῦ ξεκολλήσῃ τὸ κεφάλι!

— Σκάστε, σενόρ!, τοῦ λέει μ' εὐγένεια.

Κι' ὁ Ζορρό τοῦ λέει κι' αὐτὸς ψυχρά:

— Θὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, Δὸν Ραιμόν! Ἀφήστε τὰ με-

λοδραματικά! Μόνος σας είπατε πώς προδώσατε τον φίλο σας, Δόν Έουσεμπιό, έπειδή κοντά στον Πορφίριο θα γίνετε πλούσιος! Είστε άνθρωπος του συμφέροντος λοιπόν και μη θέλετε να πιστέψουμε πώς θα θυσιάσετε τη ζωή σας για να μείνετε πιστός στον προδότη Μπάλσιας!

Ο Καρίνμπαλ σκύβει το κεφάλι δαγκώνοντας τα χείλια του άπ' τους πόνοους.

Ο Ζορρό δίνει ένα μαντήλι στον Γαλέρα και του λέει να δέση την πληγή του προδότη.

Η πριγκίπισσα Άμαρίλντα της Καστίλλης κυττάζει με μάτια γουρλωμένα από θαυμασμό τον Μασκοφόρο Τιμωρό. Για μια ακόμη φορά ακόμα κάνει άθελα τη σκέψη πώς ο άνθρωπος, που κρύβεται κάτω από εκείνη τη μαύρη προσωπίδα, πρέπει να είναι κάτι παράπλανω από όλους τους άλλους ανθρώπους.

* * *

Η νύχτα έχει προχωρήσει πάλι. Μία ώρα θα θέλη ακόμα ώσπου να ξημερώση.

Η όλοσκότεινη σιλουέττα του πύργου του Δόν Πορφίριο Μπάλσιας, καρφώνεται σαν άτσαλένιο νύχι κάποιου τέρατος, προς τον σμνεφιασμένο ούρανό.

Στη βάση αυτού του όγκου κινείται μια άλλη σκοτεινή σιλουέττα, μικρή σαν μυρμήγκι μπροστά του.

Ο σενόρ Ζορρό έχει φτάσει στον πύργο από τη με-

ριά της λίμνης, σύμφωνα με τις οδηγίες του Καρίνμπαλ. Έχει κρύψει τη βάρκα, που τον έφερε ως εδώ, στα μυτερὰ βράχια κι' έχει σκαρφλώσει επάνω σ' αυτά, φτάνοντας ως τη βάση των πέτρινων τειχών.

Μέχρι τώρα όλα τα έχει βρή έτσι ακριβώς που του τάχει περιγράψει ο προδότης. Αυτό δεν τον ήσυχάζει. Αντίθετα ή τόση ακρίβεια τον άνησιχει. Και δεν έχει άδικο. Καθώς στρίβει σε μια γωνία του τείχους, βρίσκεται άξαφνα φάτσα με φάτσα μ' έναν φρουρό, που σεργιανίζει μ' άργό βήμα. Έρχεται προς το μέρος του κι' έτσι τον άντικρύζει κι' εκείνος την ίδια στιγμή.

Ο Καρίνμπαλ δεν του έχει πη πώς ο Πορφίριο έχει φρουρούς και κάτω άπ' το φρούριο, προς τη μεριά της θάλασσας.

Στο μεταξύ ο φρουρός εκείνος ξεκρεμάει άπ' τον ώμο το τουφέκι του κι' έτοιμάζεται να πυροβολήση καταπάνω στον Μασκοφόρο Έκδικητή.

Δεν προλαβαίνει.

Ο σενόρ Ζορρό έχει τραθήξει άστραπιαία το μαστίγιο του και το έχει τινάξει μ' άφάνταστη τέχνη προς το μέρος του. Η άκρη του τυλίγεται σαν φίδι τρείς στροφές γύρω άπό τον λαιμό του ανθρώπου και τον τραβά μ' άφάνταστη δύναμη. Χάνει την ισορροπία του και πέφτει στην γκρεμό. Και καθώς το μαστίγιο σχεδόν τον έχει πνί-

ξε, δὲν καταφέρνει οὔτε νὰ φωνάξῃ πέφτοντας. Τὸ τουφέκι του, ὅμως, κάνει δυνατὸ θόρυβο κατακυλιώντας στὰ βρόχια. Ἕνας ἄλλος σκοπὸς ἐπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη, σκύβει καὶ κυττάζει ἔξω. Τοῦ κίκου προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ κάτι μέσ' τὴν ἀφέγγαρη νύχτα.

— Συμβαίνει τίποτα ἐκεῖ κάτω; φωνάζει.

— Ὅλα εἶναι ἥσυχαι!, ἀποκρίνεται ὁ Ζορρό μὲ δυνατὴ φωνή. Μὰ πέτρα κύλησε!

Καὶ ὁ φρουρὸς ἥσυχαισμένος ἀρχίζει πάλι τὶς βόλτες του σ'τὶς παλεμίστρες.

Κίνδυνος

ΜΕ ΤΟ μαστίγιο στὸ χέρι προχωρεῖ πάντα. Μόνο πού τώρα προσέχει πολὺ περισσότερο, σὲ κάθε καινούργια στοσφή. Φθάνει κοντὰ στὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ κτιρίου. Ἐπάνω ἀπ' τὴν ὑψηλὴν γέφυρα, βρίσκεται ὁ βαρὺς σιδερένιος θυρεός, μὲ τὸ οἰκώσιμο τῶν Μπαλσας.

Ὁ Μαισκοφόρος Ἐκιδ'κτητὴς τοιλαμιτεύει στὸ χέρι του τὸ μαστίγιο καὶ τὸ τινάζει. Ἡ ἄκρη του πᾶει καὶ τυλίγεται στὴ λαβὴ ἑνὸς χοντροῦ σιδερένιου ξίφους, πού ὑπάρχει ἐπάνω στὸν θυρεό. Τὸ τραβάει. Ὅταν σιγουρεύεται πὼς ἔχει πιασθῆ γερὰ ἀρχίζει νὰ σκαιοφαλώνῃ. Δὲν ἀρνεῖ νὰ φτάσῃ στὸν θυρεό. Γαντζώνεται ἐκεῖ πάνω καὶ ξετυλίγει πάλι τὸ μαστίγιο. Τὸ ξαναπετάει. Τούτῃ τὴ φορά τὸ γαντζώνει στὸ κοντάρι

τῆς σημαίας πού βρίσκεται ἐπάνω σ'τὶς παλεμίστρες. Ἀρχίζει πάλι νὰ σκαιοφαλώνῃ. Τὴν ὥρα πού ἔχει φτάσει σχεδὸν στὴν κορυφή, ἀκούει τὰ βήματα τοῦ φρουροῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Σκύβει καὶ μένει ἀκίνητος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Ἡ θέσι του εἶναι πολὺ κρίσιμη. Ἄν ὁ σκοπὸς διακρίνῃ τὸ λουρὶ τοῦ μαστιγίου του, ἐπάνω στὸ κοντάρι, εἶναι χαμένος. Ἀπ' τὴ θέσι αὐτὴ ἔτσι ὅπως κρέμεται στὸ κενό, δὲν θάναί εὐκόλο νὰ κόνῃ τίποτα γιὰ νὰ σωθῇ.

Κ' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού κόνει αὐτὴ τὴ σκιέψι, ἀκούει τὰ βήματα τοῦ σκοποῦ νὰ σταματοῦν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Περιμένει μὲ ἀγωνία νὰ ξεκινήσουν πάλι, ἀλλὰ τοῦ κίκου. Ἀντὶ γι' αὐτὸ μάλιστα, ἀκούγονται κ' ἄλλα βήματα, πού πλησιάζουν ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ. Εἶναι ἕνας δεύτερος φρουρός, πού ἔχει ἔρθει κοντὰ στὸν πρῶτο. Ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ του πού λέει:

— Ἀφού τὸν ἔχουν πάρει ἰάπὸ δῶ τὸν αἰχιμιάλωτο, σινοὺδ'ιδεῖλφε, τί μᾶς ἔχουν ἐπιφυλακὴ ὅλους κι' ἔχουν διπλασιάσει τὶς σκοπιές;

— Δὲν καταλαβαίνεις; λέει γελώντας ὁ ἄλλος. Ὁ Δὸν Προφίσιο τὸν ἔχει στείλει ἄλλου, ἀλλὰ εἰ ἔχθροί του δὲν τὸ ξέρουν! Ἐτσι λοιπόν, ἀφού πιστεύουν πὼς ὁ Ἐουσέμπιο εἶναι αἰκόμα ἐδῶ, θὰ ἐπιτεθοῦν, ἂν ξαφνικὰ ἀποφασίσουμε νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν!

Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι τρομακτική.

Ἄδικως, λοιπόν, ἔχει ἔρθει ὡς ἐδῶ ὁ σενόρ Ζορρό. Ἄδικως κινδυνεύει τὴ ζωὴ του αὐτῆ. τὴ στιγμή καὶ περναίνει κρεμασμένος στὸ κενό, σὰν ἀράχνη ἀπὸ τὸν ἴστό της, μὲ δυὸ ἐχθρούς ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Τὸ πουλὶ ἔχει πετάξει!

Ὁ Δὸν Ἐουσέμπιο ποὺ ἔρχεται νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὰ

χέρια τοῦ φοβεροῦ θείου του, βρίσκεται ἄλλου. Μακρυὰ. Καμὴς δὲν ξέρεי ποῦ.

Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάνουν ἄλ' αὐτά, ἀκούει ἀμέσως ὑστερα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ δευτέρου φρουροῦ, ποὺ λέει ἔκπληκτη κι' ἀνήσυχη:

— Διάβολε! Τ' εἶναι τοῦτο ἐδῶ τὸ λουρί, στὸ κοντάρι τῆς σημαίας;

Ἔχει δὴ τὴν ἄκρη τοῦ μαστιγίου τοῦ Ζορρό...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Σὲ λίγες μέρες

κυκλοφορεῖ ἓνα νέο ἀνάγνωσμα ἐβδομαδιαίων αὐτοτελῶν περιπετειῶν, τό

ΛΑΣΣΟ

Οἱ καλύτερες αὐτοτελεῖς περιπέτειες τῶν κάου - μπόϋ! Μία πολυτελής ἔκδοσις σὲ μεγάλο σχῆμα, μὲ πλούσια εἰκονογράφησι!

Τιμὴ 2 δραχμές.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 6 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιωγραφικὸς Δ)ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Συδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίᾳ δρχ. 100	Ἐτησίᾳ δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ 7ο ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ

Ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἄλλη Πέμπτη:

Ἡ πιὸ ἥρωϊκὴ περιπέτεια τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ:

Η ΧΡΥΣΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ

Πάλῃ μὲ τὸν θάνατο. Ἀγωνία καὶ μυστήριον σὲ κάθε σελίδα.
Ἡ τύχη τοῦ Μεξικοῦ στὰ χέρια τοῦ θρυλικοῦ Σενὸρ ΖΟΡΡΟ.

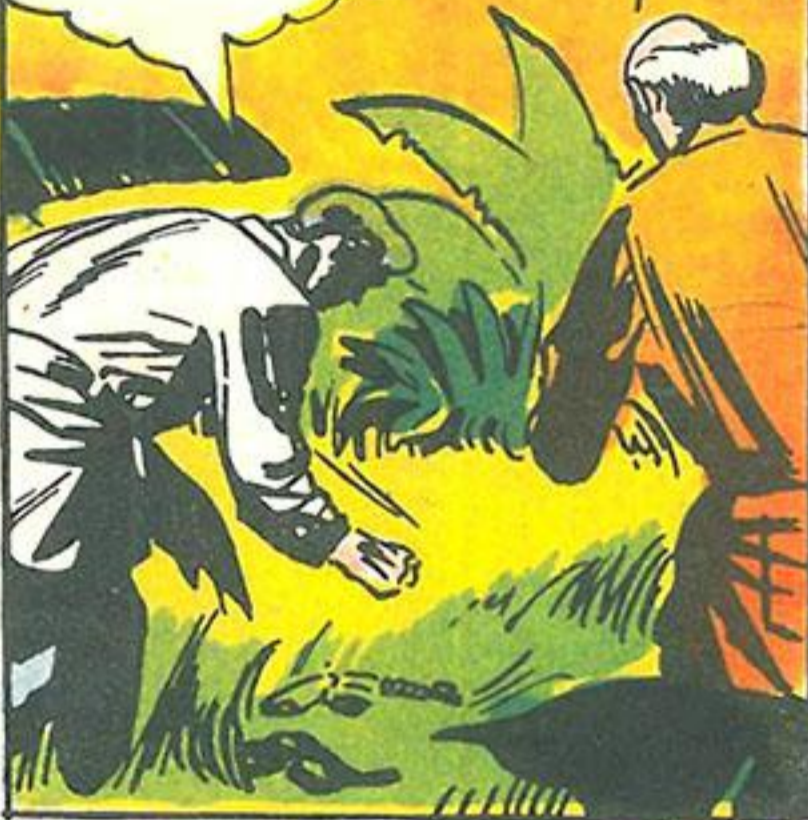
Η ΧΡΥΣΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ

Μὴν τὸ χάσῃ κανεῖς! Τὴν ἄλλη Πέμπτη.

ΗΡΟΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ.

ΚΙ' ΟΜΟΣ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΩΜΕ.. ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΛΙΟΥ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ. ΕΜΠΡΟΣ!

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ, ΣΑΣ ΛΕΩ!

ΑΡΧΙΣΑΜΕ ΝΑ ΟΠΙΣΘΟΧΟΡΟΥΜΕ ΠΡΟΣ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΟΤΑΝ ΕΒΑΝΑ ΜΙΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ.. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΕΛΑΜΨΕ ΕΜΠΡΟΣ ΜΟΥ...

ΧΜ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ.. ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.. ΚΑΛΑ ΘΑ ΚΑΝΩ ΝΑ ΔΕΙΞΩ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΓΗΤΟΥΣ ΠΟΣ ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΚΕΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΕΚΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥΣ

ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΤΑΙ ΠΟΣ ΠΕΦΤΟ ΑΦΗΣΑ ΤΟ ΟΠΛΟ ΝΑ ΠΕΣΗ ΑΠ' ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ...

ΟΟΧ!

ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΟΥ! ΕΠΕΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΥΠΑ! Ο ΘΕΕ ΜΟΥ! ΜΑΣ ΕΦΤΑΞΑΝ ΟΙ... ΕΞΟΓΗΤΟΙ...

ΤΟ ΧΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ ΜΟΥ ΕΙΧΕ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΑ...

ΕΥΤΥΧΟΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΧΑΣΕΣ ΤΟ ΟΠΛΟ! ΤΩΡΑ ΗΠΟΡΟ ΝΑ ΦΥΓΩ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΕΜΠΟΔΙΑ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ